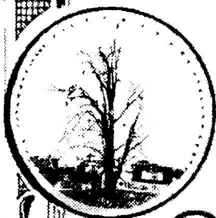
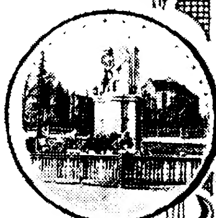

Farnost Ludgeřovice

Vydání k 90. výročí založení řím.kat. farnosti.

Červenec 1993

Farnost Ludgeřovice

Malé poohlédnutí do minulého života této farnosti, do života působících osobností a jiné zajímavosti

1993

1. Úvod

Nutno se zamyslet nad tím, že člověk krátce žije a jako rostlina vzchází a vadne. Nemáme zde domova trvalého, jsme tu na této zemi jako poutníci a pak se člověk ubírá do svého domu věčného. Jsme na světě, abychom Pánu Bohu sloužili, vykonávali dobro a za to na věky spaseni byli.

S úctou k našim předkům, kteří slovo Boží uctívali, nám uchovali víru v římskokatolické církvi a zanechali hmatatelné svědectví svých skutků, chceme touto publikací jejich snažení doložit jak dnešním současníkům, tak i budoucím generacím.

Právě u příležitosti 90. výročí zřízení samostatné římskokatolické farnosti Ludgeřovice, která byla 1. 7. 1903 vyfařena z farnosti Hlučín, předkládáme toto malé poohlédnutí do minulého života zdejšího věřícího lidu, tak působících duchovních správců.

Publikace je i průvodcem chrámu sv. Mikuláše, který nechal postavit energický a obětavý první farář P. Alois Bitta v roce 1907. Ať tento velkolepý chrám obětavých farníků stálé oživuje věčnou a živou víru. Podíváme-li se na chrám z čelní strany, bude se vám zdát, že stavba a jeho věž vyjadřují sepjaté ruce směřující k nebi, které motlitbou oslavují Boha a prosí o jeho požehnání a lásku. Může nás to jen nadchnout a nutit k zamyšlení, k lásce a vděčnosti těm, kteří to vše vytvořili a těm, kteří tento architektonický skvost opatrují a udržují. Jsem nesmírně šťasten a rád, že i já, spolu s vámi, na sklonku svého kněžského poslání, se mohou na těchto skutcích podílet.

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na vytvoření této publikace. Přál bych si, aby všem čtenářům přinesla mnoho poznatků a radosti!

P. ANTONÍN DOMINIK,
farář a duchovní správce
ludgeřovické farnosti

Ludgeřovice, leden 1993

2. Farnost Ludgeřovice - události v datech

Farnost Ludgeřovice je na Hlučínsku a leží v údolí na jihovýchodním úpatí pohoří Jeseníků a je součástí vstupu do Moravské brány ze severní strany na Ostravu. Samotná obec Ludgeřovice vznikla pravděpodobně v letech 1280—1290. První písemná zmínka o vsi je uvedena v zachované listině, sepsané 28. 1. 1303 na hradě Landeku, ve které potvrzuje hlučínský pán Siffrid z Baruchu, sídlící na Landeku, městu Hlučínu pozemky při řece Opavici, které jim již předtím daroval zakladatel tohoto města král Otakar II. Listina je psáná na pergamenovém papíře latinsky a kromě jiných svědků ztvrzena i „Balderamem, rychtářem z Rudgersdorfu". Tímto je dokumentováno, že ves Rudgersdorf musela již existovat. Jejím pravděpodobným lokátorem mohl být dědičný fojt v Hlubčicích (1279—1281) jménem Rudger. Dědinu — ves osídlovali lidé, kteří přicházeli převážně z okolních obcí již dříve založených, a to z Hlubčicko-Ratibořského kraje.

Z panského hradu Landeku, ze kterého byl řízen Hlučín i okolní dědiny, vedla do Hlučína jediná cesta částí Koblova, Petřkovic, kouskem Ludgeřovic a pak přes Vrablovec. Dodnes se jí říká „stará cesta". Tato cesta pokračovala pak dál na Opavu.

Obyvatelé dědiny Rudgersdorfu, která se rozprostírala kolem potoka, již před rokem 1522 si postavili dřevěný kostelík, zasvěcený sv. Mikuláši (viz obr. 11.3), který stál naproti dnešního kostela pod cestou do Markvartovic, naproti dnešní cestě k faře. Ke kostelu patřila církevní jednotřídní škola s bytem pro učitele, která stála pod dnešní hasičskou zbrojnicí, a také některé pozemky, jak možno zjistit z pergamenové listiny, která byla sepsána 29. 9. 1522 tehdejším hlučínským pánem Bernartem ze Zwole. Je psána staročeštinou z podnětu hlučínského kněze Bartoloměje z Podlesí a potvrzuje rozsah církevního majetku v Hlučíně a určuje povinnosti jak světské, tak církevní. Touto listinou se ludgeřovický kostel sv. Mikuláše a farnost připojují k hlučínskému kostelu sv. Jana od prvního ledna 1523 v tomto znění:

... „A przytom take ten kostel a ffaru swatec Mikulasse, kteryz gest w Lidgirzowiczych, ktomu kostelu swateho Jana do Hluczyna dal gsem a tymto listem dawam a przypogiugi nimi y na wiek, tak a tym obyczegiem, aby giz ten ffararz y buduczy ffararze ten kostel swateho Mikulasse w Lidgirzowiczych k kostelu Hluczynskemu drzeli a gieho vzywali, ospy, roli, lukami, lesy, a to czo od staradawna ktomu kostelu swateho Mikulasse przyslusselo a giessсze przyslussy. A ffararz bude powinien druhu nedieli a na vsszyk swatki mssy tamz w Lidgirzcowiczych spusobiti sam a neb skrze kaplana sweho a neb gineho knieze, a tiem lidem, kterzis ktomu kostelu swateho Mikulasse slussegi, powinien bude wsseczku spra-

wu czynili kostelnu yako y tiem, kterzy k kostelu swateho Jana w Hluczynnie slussegi." ...

Sice v roce 1587 se objevuje vlastní farář v Ludgeřovicích, avšak pro svůj svérázný způsob života byl biskupem Stanislavem přeložen jako kaplan do Wischau.

K filiální římskokatolické farnosti Ludgeřovice náležely ještě tři obce: Markvartovice (Marquartowitz), Petřkovic (Petrzkowitz) a Koblov (Kobelau).

Jelikož starý dřevěný kostel sv. Mikuláše byl již zchátralý, bylo přistoupeno v roce 1795 ke stavbě nového zděného římskokatolického kostela. Stál v místě, kde je dnes před kostelem bílý kříž. Dnešní velká načervenalá dlažba okolo kříže pochází z dlažby původního kostela z roku 1795.

Vzhled kostela, umístění a provedení je zřejmé z obr. 11.4, 11.5. Ve věži byly umístěny tři zvony o váze 300, 125 a 25 kg. Kostel byl uvnitř dlouhý 22,8 m a široký 10,5 m a měl malou sakristii. V roce 1798 byla výstavba ukončena a 28. října 1798 byl kostel vysvěcen ke cti sv. Mikuláše arcibiskupským komisařem Janem Staniekem z Kietrzu (Katscher).

Původní dřevěný kostelík, včetně hřbitova, byl zrušen a na jeho místě v roce 1822—1823 postavena zděná dvoupodlažní církevní škola, včetně bytů pro učitele, chlévů a stodoly. Že v těchto místech byl i hřbitov, bylo prokázáno nálezem lidských kostí při výkopech základů jak pro školu, tak později i rodinného domku.

Do ludgeřovické školy chodily děti z Ludgeřovic, z Petřkovic až do roku 1839, z Markvartovic až do roku 1842. Od roku 1795 chodily děti z Koblova již do své školy.

Kostel z roku 1798 měl tehdy pouze jeden oltář, jeden stříbrný kalich, jakož i kalich na hostie (ciborium) a několik bohoslužebních předmětů (paramente). V roce 1825 zde ještě nebyly varhany, byly pořízeny až teprve v roce 1886 z peněz patrona barona Rothschilda a obce. V roce 1884 měl kostel stále jeden oltář. Záhy poté byly pořízeny další dva, a to Koblovem oltář sv. Josefa, Petřkovicemi oltář sv. Barborky. Hřbitov za kostelem byl 130 m dlouhý a 65 m široký.

Ke kostelnímu majetku v Ludgeřovicích, jak uvedeno v místopisu z roku 1890, str. 112, od Augustína Weltzla, náleželo pole, které se prostíralo za kostelem a mělo 9 ha (32 Šeflů a 11 Metzů slezských), dále malá louka u horního panského statku, která vydávala 5 centů sena, zahrada o velikosti 130×130 m obsazena ovocnými stromy. Dále také farský les o výměře 50,39 ha (90 morgenů), který se prostíral vedle pozemků horního statku, ze kterého se nesmělo prodávat dříví. Dalšími požitky fary byly messalie, vajíčka a podobně. Bohoslužby se konaly dvě neděle po sobě a třetí neděli odpadly. Kromě toho byly slouženy mše o vánocích, velikonocích, svatodušních svátcích a v den posvěcení kostela a o svátku patrona kostela, tj. šestého prosince.

Podle matriky narození bylo možno zjistit, že v letech 1875 až 1886 docházeli do ludgeřovického kostela z Hlučína farář Joachim Richtarský, který byl pak od roku 1884—1887 děkanem. Od roku 1886—1895 farář Josef Pientka a od 1. 5. 1896—1903 farář Hugo Stanke.

Matriky narozených a pokřtěných, jakož i zemřelých, se vedly na farním úřadě v Hlučíně. Na hřbitově v Ludgeřovicích se pohřbívali jak zemřelí z Ludgeřovic, tak z Markvartovic, Petřkovic a Koblova.

V roce 1869—1879 zde v Ludgeřovicích prožíval své dětství Josef Martin Nathan, který se stal v roce 1891 knězem a v roce 1943 světícím biskupem německého území, patřícího pod arcibiskupství Olomouc. Jeho otec Josef Gregor Nathan, rodák z Hlučína, byl zde řídícím učitelem od roku 1869 až do své smrti v roce 1889 a zde také pohřben. Později byl exhumován a ostatky převezeny do Branic. Tehdy pan řídící učitel také vyučoval katechismus, byl i varhaníkem a vozil duchovního pastýře z Hlučína sem na mši a zpět. V roce 1885—1886 byla provedena přestavba budovy církevní školy, kde došlo ke zvětšení bytů. Nutno poznamenat, že v tuto dobu již stála v Ludgeřovicích škola dolní (1880).

Ve filiální farnosti, sestávající ze čtyř obcí a která čítala již téměř 5150 věřících, bylo přáním mít svou vlastní samostatnou farnost s pravidelnou bohoslužbou.

Farní úřad v Hlučíně proto předkládá v roce 1887 obecnímu úřadu v Ludgeřovicích žádost o umožnění výstavby farního komplexu, včetně kostela v Ludgeřovicích. Obecní úřad svým přípisem z 25. 9. 1887, podepsaným tehdejším starostou obce Porubou, svolení podmiňuje splněním čtyř bodů ze strany církve.

1. Předložit situaci (plánek) výstavby.
2. Doložit finanční důkaz o hospodaření a majetku církve — farnosti.
3. Uvést rozvahu nákladů na výstavbu a způsob finančního krytí.
4. Doložit vyjádření patrona kostela, barona Nathanaela Mayera von Rothschilda.

Již 29. 11. 1887 byly obecnímu úřadu poskytnuty jen některé údaje, jako: kde by církevní areál měl stát, že k faře patří pozemky o výměře 36 ha 59 a 20 m² na výstavbu v hodnotě 1 840 M. Také, že roční příjem ze stavby kostela činí 1 006,50 M. Toto sděloval hlučínský děkan P. Josef Konetzny.

V roce 1901, 13. února, zemřel zdejší varhaník Josef Nierle, který se narodil 3. 10. 1844 a byl tehdy v Ludgeřovicích i řídícím učitelem. Po něm nastoupil jako varhaník K. Deponte — učitel.

Hlučínským farářem byl v tuto dobu Hugo Stanke a kostelní radu představovali: místopředseda — Zlotý, členy — Morawetz, Muris, Klimscha.

Na výstavbu farních objektů v Ludgeřovicích vyšel v tehdejších novinách „Oberschlesischer Volksblatt“, nabídkový inzerát.

Přes všechny potíže se začalo v roce 1902 se stavbou farní budovy, včetně chlévů a stodoly. Stavitelem i projektantem byl Josef Holuscha z Benešova. Tato firma měla název: „Josef Holuscha — Baugeschäft, Dampfbrettsüge, Hobelwerk, Bautischlerei, Schloserei und Cementkunststein-Fabrik in Beneschau. Dampfziegelei und Drainröhren-Fabrik in Hultschin O.-S.

Stavba farního areálu v Ludgeřovicích byla ukončena v roce 1903, takže v říjnu se stěhoval koňským povozem z Hlučína do Ludgeřovic budoucí farář Alois Bitta a kooperátor z Hlučína Jan Kozellek (nar. 1873).

Po nesčetných intervencích byla ve středu 1. 7. 1903 filiální farnost Ludgeřovice dekretem arcibiskupského komisaře Roberta Sterze v Katscher (Kietrz), povýšena na samostatnou římskokatolickou farnost.

Do funkce prvního faráře, dnem 22. 10. 1903, byl olomouckým generálním vikářem Weinlichem uveden 36letý hlučínský kaplan Alois Bitta. Slavnostní instalace prvního ludgeřovického faráře se uskutečnila 28. 10. 1903 děkanem Kamrádkem z Velkých Petrovic, ve starém ludgeřovickém kostele.

Téhož dne byla založena farní zahrada a zahájena kultivace farského lesa, která trvala několik let.

V prvním roce nové farnosti roku 1904 přijímalo oltářní svátost kolem 6000 osob.

Před přípravou výstavby kostela v Ludgeřovicích byla 20. 2. 1901 hlučínským páterem Bittou zaslána žádost o patronátní příspěvek na adresu: An die Freiherrische Nathaniel von Rothschildsche Gütterdirektion in Schillersdorf, na kterou nepřišla do 3. 3. 1913 žádná odpověď, jak uvedeno později farářem Bittou v poznámce k dopisu „Auf dies Schreiben erfolgte bis heute keine Antwort (cfr. § 40 über Stellung der Patrone nach dem Gesetze über die Vermögensverwaltung vom 20. Juni 1875, Abhang 2).

Po překonání veškerých potíží, které se vyskytovaly, byla zahájena příprava a pak samotná výstavba nového kostela. Průběh výstavby a popisná část kostela jsou uvedeny v samostatné části. Této výstavbě předcházela likvidace starého hřbitova. Ostatky zemřelých byly uloženy do hromadného hrobu při vstupu na nový hřbitov a na tomto místě postaven kamenný kříž, který věnoval domkář Jan Káňa z Ludgeřovic. Vlastní stavba bez dokončovacích prací interiéru a vybavenosti trvala 17 měsíců. Byla zahájena 25. 6. 1906 a již 18. 11. 1907 byl nový římskokatolický farní kostel od světícího biskupa olomouckého Dr. Karla Wisnara konsekrován — posvěcen ke cti sv. Mikuláše.

V průběhu stavby byly mše svaté slouženy ve starém kostele, který byl pak zbourán. Podle vyprávění 86letého pana Josefa Hofrichtra z Ludgeřovic v roce 1981, prý došlo při pracích na klenbě uvnitř kostela, ke smrtelnému úrazu dvou zedníků pádem klenby, anebo z lešení.

Farnost, kromě výstavby kostela, žila dál svým každodenním životem. Každý rok musel být sestaven návrh farního rozpočtu podle jednotlivých obcí a sledováno jeho plnění. Toto schvalovala kostelní rada, obecní rada, Vládní presidentský úřad a Arcibiskupské komisařství. Tehdejší finanční příjmy sestávaly převážně:

1. Z úroků fundačních peněz.
2. Z úroků pronajatých církevních pozemků ve výši 4,5 procenta za rok z jejich hodnoty.
3. Ze sbírek do zvonkového měšce při mši (Klinglbäutelgeld).
4. Ze zakoupených mší svatých.
5. Z pronájmů hrobů.
6. Z pronajatých míst v kostelních lavicích.
7. Ze zvonění zvonů při úmrtí.
8. Z kostelní daně, kterou odváděly jednotlivé přifařené obce.

Farní výdaje tvořily:

1. Kostelní a farní potřeby včetně mezd.
2. Daně z farních objektů i školy.
3. Pojistné výlohy objektů i osob.
4. Opravy a úpravy stáv. farních objektů.
5. Odvody církevní (beneficium).
6. Půčky farníkům.

Od 1. 6. 1905 se novým varhaníkem stal řídící učitel ludgeřovické školy Nevrla. Výjimečným úkonem faráře ve farnosti bylo, že rodiče židovského vyznání, obchodník Moritz Böhm a jeho manželka Rosalie nechali 10. 9. 1906 pokřtít svoji 39letou dceru Johanu, narozenou 24. 9. 1867, na římskokatolické vyznání. Kmotrem byl učitel v Koblově Frantischek Herde.

Podle rozhodnutí obecního zastupitelstva a po schválení královské rady byly uprostřed září roku 1907 přejmenovány názvy obcí:

Ludgierzowitz na L u d g e r s t a l
Marquartowitz na M a r k e r s d o r f
Petrzkowitz na P e t e r s h o f e n

V roce 1907 došlo k odstoupení farního pozemku za účelem založení nového hřbitova, kde lékař provedl prohlídku území a vystavil potvrzení o způsobilosti.

Po výstavbě kostela o chod ve farnosti pečovali:

1. Farář
2. Kaplan
3. Kooperátor
4. Varhaník
5. Kostelník
6. Kostelní sluhové a ministranti
7. Externí účetní — podle jednotlivých obcí
8. Kuchařka, pradleny, uklízečky
9. Ošetřovatelé dobytka, včetně tří dojičů
10. Sezónní pomocní dělníci

Dne 7. února 1908 v půl sedmé ráno se přihnala veliká smršť

a došlo k protlačení (prohnutí) některých velkých oken. Opravu provedl sklenářský mistr Lazar z Ratiboře.

1909:

Byly dodány a nainstalovány v kostele oltáře, hlavní „sv. Mikuláše“ a dva boční „sv. Rodiny“, „sv. Barbory“. Jsou dílem akademického sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu. Oltáře jsou postaveny na obětním stole z mramoru, který zhotovila firma Drechsler v Opavě.

Rovněž bylo dodáno čtrnáct obrazů křížové cesty z dílny akad. sochaře G. Schreinera. Jednotlivá zastavení na obrazech byla napsána jak v německém, tak českém jazyce. Obrazy byly fundovány farníky a u každého obrazu byla tehdy tabulka se jmény fundátorů.

1911:

V tomto roce byla postavena pro potřeby pohřbů hřbitovní kaple (márnice). Téhož roku i v roce příštím došlo k opravě střechy kostela. Dodávku krytiny — břidlice, která byla až z Německa, z kraje řeky Mosel, zajišťovala firma Ernst Berut z Opavy-Kateřinek.

Na podzim tohoto roku, při instalaci věžních hodin a zhotovování schodů k hodinám, došlo k smrtelnému úrazu. Uvnitř věže z prostoru u hodin se zřítil bývalý kostelník Petr Hubert z Ludgeřovic a byl na místě mrtev.

Kostel byl vybaven lavicemi k sezení z dubového dřeva fy Holuscha. 2krát 29 lavic středních a 2krát 6 lavic bočních.

1912:

V létě toho roku po obtížných jednáních se podařilo zdejšímu faráři trasu nově stavěné železniční dráhy posunout o 65 m za farskou stodolu. Původně projektovaná trasa měla jít podstatně blíže stodoly.

V roce 1912 přijalo oltářní svátost ve zdejším kostele 25 000 osob.

1913:

V sobotu 28. června 1913 poprvé, co patron tohoto kraje navštěvuje farnost. Byl to od roku 1911 nový dědic šilheřovického panství baron Dr. Alfons von Rothschild se svou mladou manželkou anglického původu, baronkou von Montefiere, kteří poctili svou návštěvou ludgeřovického faráře Aloise Bittu.

Poté 22. července 1913 navštívil farnost ředitel statku v Dolním Benešově Braun, t. č. generální zmocněnec patrona Dr. Alfonse von Rothschilda a sdělil panu faráři, že obdrží patronátní příspěvek ve

výši 2200 M na základě prokázaných některých nákladů, které byly sice podstatně vyšší. Proplacení se uskutečnilo 12. 8. 1913 prostřednictvím „Rentkasse“ v Šilheřovicích a bylo označeno jako — dar — ve výši 2 565,22 M, včetně příspěvku na školu.

Začátkem srpna 1913 byla přemístěna kazatelna, která stála tam, kde dnes, avšak výstup na ní byl ze sakristie. Přesun se provedl k prvnímu pilíři hlavní lodě na levé straně křížové lodi. Důvodem byla větší slyšitelnost kázání, jelikož nebyl rozhlas.

V říjnu 1913 iniciovali německo-rakouští liberálové v Petřkovicích návrh na zřízení krematoria v Petřkovicích, což bylo zmařeno církevním klérem hlučínského děkanství.

Teprve v tomto roce založil farář Bitta „Kroniku farnosti Ludgeřovice“. Je psána kurantem německy. První část je stručně věnována kněžím, kteří působili ve farnosti. Druhá část je určena k popisování událostí a byla vedena teprve od roku 1911. Jak je zřejmé z kroniky, konaly se v kostele mše svaté latinsky a kázání v moravské řeči. Avšak od 21. 12. 1913 jednou v neděli za měsíc se kázání začalo konat v německém jazyce.

O druhé adventní neděli roku 1913 po působivém kázání zdejšího faráře byla zde založena „Mariánská kongregace.“ Ihned se přihlásilo 100 dívek a 6 chlapců.

V roce 1913 stoupl počet osob, které přijaly oltářní svátost, na 29 450.

1914—1916:

Dne 24. května 1914 bylo v ludgeřovickém kostele instalováno sousoší sv. Antonína a slavnostně posvěceno místním farářem Bittou. Zároveň byla založena jednota sv. Antonína.

Na velikonoční svátky téhož roku bylo instalováno nové vybavení sakristie za 1 800 M, stolařským mistrem Reinholdem Kladziwou z Hlučína.

24. června 1914 měl v Ludgeřovicích primici novokněz Josef Kotschy, rodák z Ludgeřovic.

Smutnou událostí ve farnosti bylo vyhlášení mobilizace v sobotu večer o půl sedmé dne 1. srpna 1914. Tím začala první světová válka.

V roce 1914 přijalo oltářní svátost 38 550 osob.

Od roku 1915 má na faře obec Petřkovice vedené samostatné matriky. Předtím byly vedeny společně s ostatními obcemi farnosti.

Ve farní kronice farář Bitta nanesl stať „Světová válka v číslech“, ve které uvádí, kolik obyvatel světa bylo zavlečeno do válečného konfliktu. Jaké byly příděly obživy pro obyvatelstvo a v jaké ceně se prodávaly a jak vše bylo organizováno v obcích. Kde bylo hlavní velitelství německého a rakouského vojska. Také se zmiňuje, že při vstupu na rakouské území bylo nutné povolení

a předložení legitimace. Uvádí, že v petřkovických dolech byli zaměstnáni zajatci — 450 Poláků, Rusů, Srbů a Sibiřanů. Zajatí Poláci, kteří byli katolíci, mohli navštěvovat mši svatou v našem kostele. Dva Srbové, kteří měli smrtelný úraz na šachtě, byli pohřbeni na starém hřbitově.

1917:

Na začátku roku 1917 byly zabaveny pro válečné účely cínové píšťaly varhan typu Proschek, které pocházely ze starého kostela. Za tyto farnost obdržela 235,30 M a za píšťaly z markvartovické kaple 77,80 M.

V témže roce byly pro válečné účely zabaveny čtyři zvony. V ludgeřovickém kostele bylo tehdy celkem pět zvonů:

1. „Alois", z roku 1907, veliký, Ø = 96 cm, v = 80 cm tón „A"
2. „Jezus Nazaret", — 1887, střední, Ø = 70 cm, v = 52 cm, tón „D"
3. „Urban", r. v. neznám, střední, Ø = 82 cm, v = 82 cm, tón „C"
4. „Nicolae", z r. 1907, střední, Ø = 63 cm, v = 54 cm, tón „Fis"
5. „Nicolae", z r. 1840, malý, Ø = 35 cm, v = 28 cm, tón „C"

Odevzdání zvonů bylo sděleno lidu z kazatelny v neděli 29. 7. 1917. Téhož večera se postupně rozezněly od nejmenšího až po ten největší a pak všechny dohromady na rozloučenou se všemi farníky. Byl to velmi smutný večer. V pondělí 30. července byly stavitelem Klimánkem demontovány a po schodech sneseny dolů. Příští den, tj. 31. 7. 1917 ve dvě hodiny ráno zdejším sedlákem Galdou byly zvony odvezeny do sběrny v Ratiboři k dalšímu nesmyslnému osudu. Faráři Bittovi se podařilo zaměnit ten nejmenší zvon, který nebyl v kostele namontován, za největší zvon „Alois". Za odevzdané zvony (ozn. č. 2—5) obdržela farnost 3 070 M.

1918—1919:

Za vnitroněmeckých nepokojů na přelomu roku 1918—1919, při jednáních o podmínkách příměří, jak uvedeno ve farní kronice, docházelo na petřkovických šachtách k četným vzpourám a násilnostem, k revolučním proměnám.

V roce 1919 neznámý pachatel se vloupal na faru a rozbil pouze okna.

Po válce ke konci roku 1919 farář Bitta objednává opět u zvonaře F. Otta ve Hemelingenu u Brém nové tři zvony.

1920:

Na základě čl. 83 mírové smlouvy ve Versailles je s mezinárodní platností od 10. 1. 1920 Hlučínsko včetně naší farnosti přičleněno k Československu. Oficiální převzetí do svazku ČSR se uskutečnilo 4. 2. 1920.

Nové tři zvony byly na třetí adventní neděli, tj. 12. 12. 1920, odpoledne ve 14 hodin, za přítomnosti čtrnácti kněží, posvěceny děkanem Brunem Schneidrem, farářem z Dol. Benešova. Tři zvony, včetně vedlejších nákladů, stály 30 000 M. Peníze byly získány dobrovolnými sbírkami a fundacemi. Kostel sv. Mikuláše měl opět čtyři zvony. Ke stávajícímu zvonu „Alois“ z roku 1907 přibyly:

„Nikolaus“ — 1920, veliký, Ø = 81 cm, v = 80 cm, váha 353 kg, tón „C“

„St. Josef“ — 1920, střední, Ø = 72 cm, v = 71 cm, váha 256 kg, tón „D“

„St. Carole“ — 1920, střední, Ø = 64 cm, v = 63 cm, váha 177 kg, tón „E“. Tento zvon v ceně 7 100 M fundoval ludgeřovický sedlák Karel Poruba.

1921:

Poslední splátkou ve výši 38 000 M byla uhrazena poslední část dluhu na stavbu kostela v „Zemské hlavní bance Breslau“, dluh na stavbu farních objektů ve výši 9 000 M byl již splacen koncem roku 1918.

Ve dnech 12.—23. března 1921 se v naší farnosti poprvé uskutečnily svaté národní misie, které vedl rektor z Prahy P. František Schroller.

1923:

Tyto misie se uskutečnily znovu 19.—25. března 1923, avšak se čtyřmi misionáři, které vedl opět P. František Schroller z Prahy. 10 000 věřících se zúčastnilo těchto misií. Oltářní svátost přijalo na 8 000 osob, z toho polovinu tvořili muži. Vedoucí misie prohlásil, že doposud ještě takovou účast mužů na sv. přijímání při misiích nezažil, jako v Ludgeřovicích.

23. května 1923 byl slavnostně posvěcen kříž na budoucím pozemku, kde měl stát nový kostel v Markvartovicích. Kříž fundoval sedlák Richard Malecký, pozemek poskytl sedlák František Placzek, oba z Markvartovic.

1924:

Ve středu 25. března 1924 projíždí prezident Československé republiky T. G. Masaryk naší obcí, pozdravován občany, za hlaholu všech našich zvonů

Obecní zastupitelstvo v Koblově se pokusilo 31. 7. 1924 přifařit jejich obec k farnosti Hrušov. Farář Bitta, jakož i převážná část věřících v obci, uvažují o zřízení samostatné farnosti, včetně hřbitova.

V neděli odpoledne 5. října 1924 byla posvěcena nová kaplička

na „Staré cestě“. Stará kaplička, spíše výklenek ve zdi, se rozpadávala. Proto byla o 5 m blíže k cestě postavena nová za 5 000 Kč. Obraz „Matky Boží“ je původní. (V roce 1945 po druhé světové válce, byl nalezen ve sklepě bývalého úřadu Amtsforstehera a zrenovován, pak vrácen do kapličky.) Návrh na postavení kapličky zhotovil stavitel Klimánek z Petřkovic a kapličku postavil stavební podnikatel Hollesch z Ludgeřovic.

1925:

Dne 13. 12. 1925 byl v Koblově slavnostně posvěcen nový hřbitov.

1927—1928:

V těchto letech se prováděla malba kostela. Nejpozoruhodnějším je zobrazení na hlavním stropním oblouku před presbytařem. Znázorňuje „Poslední soud“, který maloval akademický malíř z Mnichova Filip Schuhmacher. Vlevo zobrazil sám sebe (muž s plnovousem), jak za svou dcerou se vznáší do nebe. Toto maloval pln smutku v srdci, neboť těsně před tím, než k nám přišel, jeho dcera náhle po třech dnech choroby v Tyrolích, vzdálená od rodičů, ve věku 21 let zemřela. Filip Schuhmacher byl muž velmi zbožný a po celá dvě léta, co zde maloval, chodil každý den ke sv. přijímání. Bydlel a stravoval se na faře. Maloval zde v kostele všechny figurální malby a dozoroval i malby ornamentální, které prováděl profesor Trauer ze Znojma. Profesor Trauer se svými pomocníky bydlel v hostinci u Pchálka.

1929:

V tomto roce bylo ústavní a církevní školství na Hlučínsku převedeno na školství státní.

1931:

Bez souhlasu faráře a farní obce byla dne 26. 2. 1931 okresním soudem v Hlučíně zrušena patronátní smlouva mezi farností a patronem, asi z roku 1875, s dnem platnosti od 1. 1. 1932. Odstupné ve výši 100 000 Kč bylo převedeno na nové konto Čs. banky.

1932:

Byly dodány a instalovány nové varhany místo původních ze starého kostela z roku 1888. Provedla firma Rieger—Kloss z Krnova podle návrhu akad. sochaře G. Schreinera.

1934:

Úderem blesku do kostela 20. 2. 1934 byla zničena celá elektrická instalace, která byla zhotovena v roce 1926.

1935:

Před svátkem sv. Trojice roku 1935 daroval domkář v Markvartovicích František Bortel dva nové zvony kapli v Markvartovicích.
V roce 1935 vyhlásilo arcibiskupské konsistorium v Olomouci pro naši diecézi v ě č n o u a d o r a c i.
Farnímu kostelu Ludgeřovice byl určen 1 5. b ř e z e n jako den zbožnosti a tehdejšímu ludgeřovickému klášteru 1 3. č e r v e n e c.
V tento den je vystavena Nejsvětější svátost oltářní.
Od roku 1935 má obec Koblov na faře vedeny samostatně matriky.

1936:

Dne 20. března 1936 přivítal farář Bitta vzácnou návštěvu, biskupa a apoštolského vikáře z Tsingtav v Číně Georgiuse Weiga v doprovodu preláta Josefa M. Nathana z Francie. Nutno poznamenat, že farář Bitta byl panem biskupem 1. července 1933 jmenován čestným kanovníkem katedrály sv. Michaela v Tsingtav v Číně.
29. a 30. dubna 1936 se uskutečnila v naší farnosti generální visitace a zároveň uděleno sv. biřmování za účasti 1400 biřmovanců. Světicími biskupy byli Msgre. Jan Stavěl a dr. Schinzel. O této veliké události vyšel v novinách rozsáhlý článek.

1937:

Koncem roku 1937 bylo v kostele zřízeno teplovzdušné topení. Stavební práce prováděl stavitel Albert Hluchník z Ludgeřovic. Dva kotly dodal zámečník Beneš z Ostravy. Práce řídil ing. Fr. Malý z Ostravy. To vše stálo 67 500 Kč. Topení, podle vyprávění lidí, nebylo účinné a navíc kouřové plyny zamořovaly kostel. Bylo provedeno tak, že pod místností vpravo od hlavního oltáře byl vyhouben sklep, kde byla umístěna dvoje velkokapacitní stáložárná kamna a pod presbytářem až k předním lavicím veden kanál s výduchem v podlaze, kterým měl proudit horký vzduch.

1938:

Mnichovským rozhodnutím byl 2. října 1938 hlučínský kraj připojen k německé říši. 8. 10. 1938 obsazovalo německé vojsko tento kraj i farnost Ludgeřovice.
V tomto roce přijalo oltářní svátost kolem 50 000 osob.

1939:

Po osmitýdenní nemoci zemřel v úterý 25. dubna 1939 v 9 hodin večer první ludgeřovický farář Alois Bitta. Jeho zvon „Alois" zvěstoval všem farníkům jeho smrt. Zemřel ve svých nedožitých 72 letech, po 47 letech kněžského života a 36letém působení jako zdejší farář. Pohřeb se konal v sobotu 29. dubna 1939 za účasti 48 kněží za asistence apoštolského protonotara a generálního vikáře J. M. Nathana z Branic. Ostatky prvního faráře Aloise Bitty byly uloženy do vyzděné podzemní hrobky na zdejším hřbitově u hlavního vchodu.

V den pohřbu zvonily poprvé zvony, které byly ovládány zařízením na elektrickou energii.

Nástupcem A. Bitty, druhým ludgeřovickým farářem, byl jmenován od 1. srpna 1939 ThDr. Vojtěch Folta, apoštolským protonotarem a generálním vikářem J. M. Nathanem z Branic. ThDr. V. Folta byl od 1. 7. 1933 kaplanem v Ludgeřovicích. V důsledku vypuknutí druhé světové války, bylo jeho slavnostní uvedení do funkce uskutečněno až v neděli 17. září 1939 děkanem Janem Jurčkem z Kravař. Prvním kaplanem byl jmenován Josef Kleveta (nar. 1. 4. 1908), který byl v Ludgeřovicích od 1. 4. 1932 až 9. 9. 1945.

V tomto roce, 16. července, měl v Ludgeřovicích primici novokněz Eduard Kroker, rodák z Ludgeřovic, který byl na kněze vysvěcen 2. 4. 1938 v Římě.

1. září 1939 vypukla druhá světová válka.

Již před 15. březnem 1939 a pak v měsících červenec—srpen 1939 byli na faře a ve stodole ubytováni němečtí vojáci, včetně koní a polní kuchyně. Na farní dvůr přicházelo několik stovek vojáků pro jídlo a zde se provádělo i čtení rozkazů vojákům.

Týden po instalaci druhého faráře Folty, v září 1939, vnikli v noci na faru a do kostela zloději. Byli to bratři z Ratiboře, které policie zajistila

26. prosince 1939 měl ve zdejším kostele primici novokněz Josef Konetzny z Ludgeřovic-Vrablovce.

1940:

Na jaře pádem sněhu se střechy kostela byla proražena střecha sakristie. Stavitel A. Hluchník provedl opravu.

Zdejší varhaník František Maloň byl povolán na vojenskou službu. Jeho pak zastupovala řádová sestra ze zdejšího kláštera.

Na faře byl zřízen matriční úřad se státním úředníkem.

1941:

Od 30. března do 6. dubna 1941 probíhaly v celé farnosti Eucha-

ristické rodinné týdny, která vedli dva kněží z Horního Slezska za veliké účasti věřících.

V neděli 7. prosince 1941 bylo v kostele oznámeno, že pro válečné účely budou obebrány zvony.

1942:

V pondělí, 9. března 1942, ráno zvonily zvony naposled, od nejmenšího počínaje, až po největší a pak všechny dohromady, jako za I. světové války. Pak přišli lidé stavitele Förstra a Ungra z Hlučína a velmi pracným způsobem je demontovali. Zůstal pouze malý „Umíráček — St. Carole". Také zvony z koblovské, petřkovické a markvartovické kaple musely být odevzdány. Markvartovický zvon byl prasklý, měl umělecko-historickou hodnotu, neboť byl z roku 1653. O záchranu tohoto zvonu psali a osobně intervenovali v Ratiboři jak pan farář, tak představený této obce Duda, bezvýsledně. Sedlák Stanjek z Ludgeřovic odvážel tyto zvony na nádraží do Hlučína.

22. března 1942 měl v Ludgeřovicích primici novokněz František Tichý, rodák z Markvartovic. V tomto období byl však zdravotníkem u německého vojska.

1943:

V tomto roce, 11. července, se konalo v našem slavnostně vyzdobeném kostele, svaté biřmování, které uděloval nově jmenovaný světící biskup pro německé území, patřící pod arcibiskupství olomoucké se sídlem v Branicích Joseph Martin Nathan. Po uvítacím ceremoniálu říkal: „Rád přicházím do mých milých Ludgeřovic, abych zde udělil milost sv. biřmování." Na tehdejší bráně visel transparent s jeho biskupským znakem a nápisem „Domov vítá Vaši Excelenci", neboť jako dítě od roku 1869—1879 tady žil s rodiči, kde jeho otec byl zdejším řídícím učitelem a také varhaníkem. Svůj život J. M. Nathan zasvětil chudým a ubohým a vybudoval v Branicích (Polsko), veliký sociální ústav.

Biřmování se zúčastnilo celkem 1155 osob z celé farnosti.

1944:

Světící biskup J. M. Nathan založil v Ludgeřovicích nadaci ve výši 20 000 RM, ze které mělo být hrazeno rozšíření bývalého kláštera, jako sociálního ústavu pro staré osoby a na výstavbu kostelů v Petřkovicích a Koblově. Peníze byly uloženy v ludgeřovické Darletenkasse.

V předsíni při vstupu do kostela bylo 7. května 1944 instalováno a posvěceno sousoší v nadlidské velikosti „Dokonáno jest". Posvěcení vykonal farář a čestný kanovník msgre Philipp Pospíšil,

který byl úřady vyhoštěn z Příbora a toho času umístěn jako duchovní správce v petřkovické nemocniční kapličce.

Toto sousoší bylo objednáno na počátku války u fy Stuflesser v St. Ulrich—Grödnertal, Tyrolsko, tehdy ještě v Itálii. Pro celní potíže nebylo dodáno, až po pádu Mussoliniho, kdy jižní Tyroly byly přivtěleny k Německu, bylo sousoší odesláno. Cena cca 5 000 RM byla původní a zůstala i po inflaci.

1945:

V lednu končilo vyučování na školách, neboť válečná fronta se blížila a nebylo dostatek uhlí. Všude v domech, školách i na faře se ubytovávali němečtí vojáci, tzv. frontové zázemí.

V dubnu sovětská letadla, kterým se říkalo „noční sovy", bombardovala farnost, kde kromě jiných objektů byla zasažena i fara a chlév.

Na neděli velikonoční 1. dubna byl během tiché mše svaté letecký nálet. Nic vážného se nestalo, celý den se pak snášel farní archív do sklepa pod farní budovu.

Přes všechny tyto válečné útrapy uskutečnil farář Folta v neděli 15. dubna 1945 po velké mši svaté první svaté přijímání. Poslední bohoslužby v kostele byly 22. 4. 1945.

Německá armáda při svém ústupu vyhodila do vzduchu blízko stojící železniční most. Tím farní budova — střecha a okna — byla silně poškozena. Farář a kaplan byli pak ubytováni u lidí v blízkosti kostela. Přes frontu pak i s jinými lidmi byli ukryti v ocelové rouře asi 1,5 m vysoké, která sloužila pro odtok vody pod železniční tratí mezi starou lípou a farou. Nad tekoucí vodou byly zřízeny podlážky a vstupy do rour z obou stran byly zabezpečeny proti průvanu a střelám.

V pátek a sobotu 27. a 28. 4. 1945 ve sklepě fary se konaly ještě mše svaté.

V pátek, 27. dubna 1945, ve tři hodiny odpoledne, po bombardování, vyhořela kaple v Markvartovicích.

Po velkých bojích v noci ve 3 hodiny ráno z 28. na 29. dubna 1945 vstoupili příslušníci sovětské armády na faru.

V neděli 29. dubna proběhly velké boje v dolní části Ludgeřovic, nejvíce u kaple na staré cestě. 1. května 1945 byla celá naše farnost již obsazena sovětskou armádou a frontová linie se vzdalovala směrem na Ostravu.

Ihned po frontě byla farní budova provizorně zastřešena, do oken dána lepenka a upravena tak, aby byla obyvatelná. Všude dokola byli ubytováni sovětští vojáci, kteří zřídili místní obecní komisařství. Komisařství spadalo pod čsl. vládu s čsl. úředníky.

Přes všechny panující zmatky a množství vlastních prací provedli farníci již 4. května 1945 čištění kostela, aby pak v následnou neděli se mohly uskutečnit první tiché bohoslužby. V rozbitém kostele — díky Bohu ne tak hodně — u bočního oltáře „sv. rodiny"

farníci děkovali za přežití, za návrat svých otců, manželů a synů a za ukončení válečných útrap, jakož i za ochranu Boží.

V další dny byli pohřbíváni zemřelí a padlí občané, kteří byli v průběhu fronty pochováni mimo hřbitov. Taktéž byli pohřbení němečtí vojáci v místech, kde padli. Do společného hrobu, vpravo před kostelem, bylo uloženo bez rakví 97 sovětských vojáků, kteří padli v Ludgeřovicích. V listopadu 1945 byli exhumováni a převezeni na centrální hřbitov sovětských vojáků v Hlučíně.

9. května 1945 byla ukončena druhá světová válka.

První neděli v červenci 1945 byla slavná mše svatá na poděkování za nalezení a zachránění obrazu „Matky Boží", který pak byl odpoledne v procesní slavnosti přenesen zpět do opravené kaple „Na staré cestě".

Po 30 letech působení byl zdejší kaplan Josef Kleveta od 9. 9. 1945 přeložen do Bruntálu. Později byl farářem v Kravařích.

Po válce se vrátil z fronty zdejší rodák a kněz František Tichý a byl zde kaplanem. Avšak o svatodušních svátcích roku 1946 byl na vlastní žádost odsunut do Německa.

V neděli 2. října 1945 dopoledne se uskutečnila v cechovním sále jámy Anselm v Petřkovicích slavnostní mše svatá, při které farář Folta posvětil nový oltář sv. Barborky, patronky horníků. Byla veliká účast havířů obou petřkovických šachet, včetně vedoucích pracovníků. Pak následoval společný slavnostní oběd.

1 9 4 6 :

Sedmého července 1946 měl v Ludgeřovicích primici novokněz Josef Čichoň — redemptorista, rodák z Markvartovic, a 14. července další novokněz Norbert Jiří Viačka — salvatorián, rodák z Ludgeřovic.

Byla dokončena oprava farních objektů a v kostele rozbitá okna zabezpečena před zimou heraklitovými deskami.

Od 1. srpna 1946 byl ve zdejší farnosti ustaven nový kaplan, novokněz Josef Zigal (nar. 26. 9. 1919), rodák z Vizovic.

1 9 4 7 :

Na jaře tohoto roku se začalo s opravou oken v kostele. Byla vsazena do olova nová vícebarevná skla. Stará okna měla pestřejší mozaiku. Prováděla to fa Krejčí z Brna nákladem, který činil 250 000 Kčs.

V tomto roce se konaly naposledy „Křížové dny". O Křížových dnech, které trvaly tři všední dny na jaře, procesí chodívalo prosit Boha o hojnost úrody. Jeden den dopoledne ke kapličce „U Dudy" na markvartovicko-ludgeřovické hranici, druhý den do dolních Ludgeřovic ke kříži „U Lukášů" se zastavením k zhotovenému oltáříku „U Slavíků" (u Dolního statku), třetí den kolem

zhotoveného oltáříku „U Plačků“, pak kolem kláštera, fary a zpět do kostela.

V pátek 18. května 1947 byly slavnostně přivítány ostatky sv. Vojtěcha, které pak putovaly dál po farnostech.

V tomto roce došlo k opravě válkou zničené kaple v Markvartovicích fy Komárek. Z celkového finančního nákladu kolem 300 tisíc korun, uhradila obec 200 000 Kčs z nákladů určených na válečné škody. Kaple byla na sv. Trojici vysvěcena za účasti mnoha věřících jak místních, tak z okolních farností, msgre Gaideczkou, za asistence hlučínského faráře Stiborského a šilheřovického faráře Suchánka.

Za červnové bouře se ohnul veliký kříž na věži ludgeřovického kostela, který byl také válkou poškozen. Téhož měsíce byl kříž i s koulí sundán, opraven, ošetřen a znovu namontován nákladem kolem 100 000 Kčs. Kříž po opravě je 6 m dlouhý. Lešení pro opravu kříže provedl tesařský mistr z Kozmic Kocur, který věž pomáhal stavět ještě jako tesařský učeň. Toto odvážné lešení obdivovalo mnoho odborníků.

1948:

25. února 1948 získala KSČ vedoucí postavení ve společnosti.

Na jaře bylo dokončeno zasklívání oken v celém kostele i ve věži, která byla navíc vyztužena železnými příčkami. Finanční náklad na lešení včetně zasklívání se pohyboval kolem 600 000 Kčs.

Současně s dokončením oken prováděl zdejší malíř Galdia opravu maleb, které byly poškozeny válkou.

Na podzim tohoto roku byly fou Mitka v Přívoze opraveny obrazy křížové cesty, včetně nových českých nápisů, nákladem 13 000 Kčs.

Toutéž firmou byly opraveny číselníky čtyř věžních hodin. Číselníky byly opatřeny modrou barvou a čísla, včetně ručiček, byly pozlaceny. Zlato, asi 14 gramů, věnovali farníci.

Dřevěný kříž před školou v Petřkovicích byl nahrazen novým z modřínu. Malbu korpusu provedl zdejší malíř Galdia.

Pro kapli v Markvartovicích byly pořízeny nové obrazy křížové cesty z fundací několika rodin z Markvartovic. Jména fundátorů jsou uvedena na zadní straně každého obrazu. Obrazy zabezpečovala fa Nedomová z Olomouce za obnos 54 000 Kčs. Jsou to ručně malované kopie, provedené na plátně podle originálů Fuglových a usazeny do krásných dubových rámů. Posvěcení křížové cesty provedl na první neděli postní roku 1948 rektor redemptoristů P. Chytil z Ostravy.

Na podzim roku 1948 Ostravsko-karvinské doly zahájily výstavbu obytných domů na pozemku, který byl určen pro výstavbu petřkovického kostela a byl od sedláka P. Dudy. Byl to pozemek vedle petřkovické kaple cca 26 arů a byl zčásti již v roce 1922 zaplacen. Pro průtahy v řízení mezi obcí Petřkovice, šachtou a úřady, nebylo možno zahájit výstavbu kostela, i když projekt byl zpracován. Ani

náhradní pozemek, poskytnutý P. Dudou (u žel. zastávky) nebyl pro úřady přijatelný. Tehdy nebylo v moci ani církve, ani majitele pozemku, v této záležitosti něco dělat.

1949:

Od 26. března až do 3. dubna 1949 se ve farnosti konaly sv. misie čtyřmi misionáři: P. Jeřábek — rektor, P. Kostelka, P. Čichoň, P. Šnajderka.

Závěr misie končil slavnostním průvodem, kde byl nesen misionářský dřevěný kříž, který pak byl u kostelní zdi postaven. Kříž neslo 40 mládenců v doprovodu stejného počtu velkých družiček. Této velkolepé slavnosti se zúčastnilo na 6000 osob, za krásného jarního odpoledne 3. dubna 1949.

V dubnu téhož roku se konaly „Biblické závody", napřed farní na měšťance v Petřkovicích a Ludgeřovicích. Vítězové postoupili na děkanské závodu do Kravař.

Vítězové z tohoto kola postoupili do diecézní a pak do celostátní soutěže. Z naší farnosti se do celostátní soutěže probojovala žáčka Barabášová z Petřkovic.

V květnu 1949 byla vymalována kaple v Markvartovicích fou Hanuš z Přívozu a také pořízen oltář se čtyři anděly, které obstaral kněz Čichoň, rodák z Markvartovic. V „Odpust" bylo vše posvěceno a mše svatá konána na venkovním prostranství kaple.

Od května do prosince tohoto roku byla prováděna důkladná oprava celé věže a střechy kostela, která byla osmkrát zasažena granáty ve válce, jakož i střepinami. Práci prováděl 66letý pokrývačský mistr Gröger z Ludgeřovic s pomocníky, pod firmou Brda z Petřkovic. Byla spotřebována tři plná nákladní auto nové břidlice. Rovněž se provedlo nové oplechování, včetně nových okapových žlabů a rour. Klempířské práce prováděl Recman z Petřkovic. Oprava si vyžádala přes 400 000 Kčs.

Stát podle zákona 46/48 Sb. provedl tzv. výkup církevních pozemků. K 1. říjnu 1949 převzal obroční pole o výměře 11 ha.

K 1. lednu 1950 převzal obroční les o výměře 24 ha.

Ke kostelu náleželo varhanické pole o výměře 1 ha, které bylo rovněž tzv. vykoupeno státem.

V Markvartovicích bylo státním nařízením tzv. vykoupeno nadační pole Olšarovo o výměře 2 ha a stavební místa pro kostel v Markvartovicích a v Koblově.

Ve dnech 12. až 15. září 1949 byl hostem obecního úřadu v Ludgeřovicích olomoucký arcibiskup a metropolita moravský ThDr. Josef Karel Matocha. 12. a 13. září uděloval v naší farnosti sv. biřmování, kterého se zúčastnilo 1454 osob. Slavnostně byl přivítán odpoledne 14. září v obnovené kapli v Markvartovicích lidem celé obce, včetně představitelů MNV a ředitelem školy Porubou. 15. 9. pak odjel do Kravař.

1951:

Byl nalezen zajímavý dokument, pojednávající o křižáckých procesích z dávných dob v Ludgeřovicích. Tento dokument — sešit — přinesla tenkrát žákyně Irena Šimičková z Ludgeřovic do petřkovické školy od svého otce, který jej nalezl v pozůstalosti svého otce.

Tento sešit zkoumal ředitel Ostravského muzea dr. Scheuffler s farářem ThDr. V. Foltou. Bylo zjištěno, že pisatelem sešitu byl Jan Lukáš, zahradník z Ludgeřovic, a soused ve spisu uvedený byl Antonín Mikolajek, který zemřel v roce 1923. Kříž, který v procesí vozil na koni ludgeřovický fojt, se do roku 1951 nalézal ještě v kostele, byl opraven a znovu posvěcen.

Volný výklad ze spisu o křižáckých procesích je uveden v samostatné části „10".

1952:

Na markvartovickém odpustu Nejsvětější sv. Trojice bylo tohoto roku slaveno 300. jubileum postavení kapličky.. Kdy byla kaple postavena, bylo zjištěno v roce 1886 při opravě kaple, kde na jednom velkém kvádru se nalézal vyrytý letopočet 1652.

Bližší o kapli je možno se dozvědět z přílohy „4".

Dne 7. prosince 1952 byl slavnostně po hornicku posvěcen nový hornický prapor, který péčí horníků z farnosti, zvláště horníka A. Fišera z Ludgeřovic, byl zhotoven v původní podobě v dílně Charity v Olomouci, včetně obrazu sv. Barborky a sv. Rodiny. Původní je i nápis tohoto znění: „I v této šachtě nejhlubší, oko Boží tě vidí." K tomu byly přidány letopočty 1899—1952. První pocta tímto praporem byla dána při pohřbu 50letému horníku Arnoštu Parmovi z Ludgeřovic, 20. prosince 1952.

První prapor vznikl tak, že 1. 1. 1898 tehdejší farář Stanke z Hlučína založil „Katolický dělnický spolek" ve farnosti Ludgeřovice. Prvním předsedou byl hlučínský kaplan Hlubek. Členů bylo kolem 200 a jejich počet záhy vzrostl na 300. Jednu neděli v měsíci odpoledne se scházeli v hospodě „U Pchálka" na přednášce. V červnu 1899 byl pak posvěcen první hornický prapor v ludgeřovickém kostele.

Prapor posvětil hlučínský farář Stanke za účasti stejných spolků i s prapory, jak z Hlučína, tak ze Lhotky.

Nutno poznamenat, že na Hlučínsku již v roce 1895 založil první „Katolický dělnický spolek" ve Lhotce u Hošťálkovic kněz Alois Bitta, pozdější farář v Ludgeřovicích.

Od 11. 12. 1952 až do 6. 1. 1953 byl kostel v Ludgeřovicích, jako všechny kostely na Hlučínsku údajně pro dobytčí nemoc „slintavka — kulhavka" uzavřen. Pouze od půlnoci prvního vánočního svátku

do 12 hodin v poledne druhého vánočního svátku (sv. Štěpána) byl kostel zpřístupněn.

1953:

Byl pořízen závěsný obraz Ukřižovaného, který byl určen pro postní dobu a zavěšován na hlavní oltář. Obraz namaloval malíř-samouk, hornický důchodce Alois Kramný z Ludgeřovic, podle Michelangelovy předlohy.

Tentýž malíř zhotovil také kruhový obraz Jezulátka podle předlohy Jezulátka betlémských františkánů.

Pro májový oltář ještě namaloval veliký obraz podle Musillovy předlohy Assumty, který byl dán do pozlaceného rámu.

Tyto obrazy jmenovaný malíř-samouk daroval kostelu.

Na podzim roku 1953 byla státní měnová reforma. Do 5000 Kčs se měnilo 1:5, nad 5000 Kčs 1:50.

V zimě roku 1953 došlo k rozšíření ludgeřovického hřbitova směrem k dráze.

Padesáté jubileum znovuzřízení farnosti Ludgeřovice bylo slavnostně oslaveno na svátek Krista Krále roku 1953.

1954:

V tomto jubilejním roce (sté výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie) v květnu, byla obnovena socha P. Marie Lurdské. Tato socha pochází ze starého kostela v Ludgeřovicích a byla umístěna ve zdejším bývalém klášteře řádových sestřiček. Po zrušení kláštera byl jejich oltář, včetně krásně ve dřevě vyřezávané sochy, umístěn v pravé křížové lodi kostela.

31. října proběhla oslava 50. výročí bratrstva Nejsvětějšího Srdce Páně.

Na podzim, po opravě, bylo harmonium po ctihodné sestřičce Rybové z Ludgeřovic, dlící v klášteře v Bránicích, umístěno v markvartovické kapli.

1955:

Koncem května byla vyměněna vadná střešní krytina na markvartovické kapli stavebním kombinátem v Hlučíně.

Naposled v tomto roce, o svátku Božího těla, se uskutečnilo v duchu starých stradic procesí. Procesí provázela dechová hudba, hrály a zpívaly se nábožné písně, neseny byly korouhve, malí chlapci z klášterní školky zase nesli malé korouhvičky v červené a modré barvě, děvčata, jak malá, tak i větší, jako družičky, z košíčků rozsypávaly lístečky květů. Procesí se zastavovalo a kněz vykonával obřad u zhotovených a vyzdobených oltářů, které byly umístěny u domu sedláka Slivky, sedláka Pavlíka, „U Menšíků“, a v kapličce „U Tichých“ v Ludgeřovicích.

V neděli 3. 7. 1955 měl v ludgeřovickém kostele primici novokněz Ludvík Kus, rodák z Ludgeřovic.

V listopadu na přání horníků byl po opravě oltář sv. Barborky, který kdysi stál v cechovně jámy Anselm, později Důl Urx v Petřkovicích, přemístěn do zdejšího kostela a pak do kaple v Petřkovicích.

1956:

Byla provedena oprava oplocení hřbitova v Koblově a od listopadu toho roku byl hřbitov odevzdán do tamější správy místního národního výboru.

V ludgeřovickém kostele byla provedena oprava poškozené malby z postaveného lešení. Opravu prováděli malíři Vavřík ze Slezské Ostravy a Galdia z Ludgeřovic. Taktéž byl vyměněn 20 let starý rozhlas za nový fou Remiáš z O.-Vítkovic.

1957:

Od ledna 1957 Místní národní výbor v Ludgeřovicích převzal církvi náležející hřbitov do své správy.

V tomto roce byly svépomocí provedeny venkovní úpravy kaple v Koblově a kaple v Petřkovicích.

Na „krmáš", v neděli 24. listopadu 1957, se konala oslava 50. výročí vysvěcení farního kostela v Ludgeřovicích.

1958:

V průběhu roku došlo ke generální obnově malby kaple v Koblově Stavebním kombinátem v Ostravě. Figurální malby na stěnách a obraz na hlavním oltáři, který představuje sv. Michaela — archanděla, namaloval dosud žijící akademický malíř Drha z Ostravy. Staré poškozené obrazy křížové cesty byly nahrazeny jinými, které pocházejí ze zrušeného ludgeřovického kláštera.

1959:

Byla provedena oprava ludgeřovického Betléma, který před první světovou válkou fundovala paní Konečná z Ludgeřovic. Je to práce akademického sochaře Schreinera z Regensburgu, který je autorem zdejších oltářů a soch. Oprava spočívala hlavně ve zhotovení nového plátěného pozadí, které namaloval zdejší malíř — samouk, hornický důchodce Alois Kramný.

1961:

Protože rozpoznání času na věžních hodinách bylo obtížné, bylo nutné tyto opatřit novými nátěry. Tohoto úkolu se ujal, včetně

zhotovení lešení, Jan Hubert se synem Josefem. Barva ciferníků byla bílá, čísel a ručiček černá.

1962:

Na žádost místního jednotného zemědělského družstva provedl Okresní národní výbor v Opavě převod farní stodoly, kůlny a hospodářské budovy do vlastnictví JZD. Farní úřad byl tak nucen pro svou potřebu postavit přístavek ve farním dvoře.

1963:

Zdejší farář ThDr. Vojtěch Folta po předchozích studiích, kterým se obětavě věnoval, píše své poznatky do farní kroniky o vzniku Ludgeřovic a Markvartovic. Dále se zmiňuje o tvůrcích maleb, soch, oltářů a lustru ve zdejším kostele.

1964:

V červenci 1984 farář PhDr. V. Folta onemocněl a podrobil se operaci v ostravské nemocnici.

Od 26. 7. 1964 zastupoval faráře prozatímní kaplan Zdeněk Piruněík (nar. 1922), který měl odňatý státní souhlas k výkonu kněžského povolání a pracoval ve Vratimovských papírnách, závod Opava. Tajemníkem KNV pro církevní záležitosti v Ostravě byl mu vrácen státní souhlas a kapitulní konsistoř v Olomouci dala inrisdikci, aby směl ve všech věcech duchovní správy zastupovat faráře. Ve všední dny dopoledne vykonával duchovní správu a odpoledne pracoval jako dělník ve jmenovaném závodě. Teprve 10. října 1964 rozvázal pracovní poměr a od 15. října, po obdržení dekretu, působí v ludgeřovické farnosti jako kooperátor.

Poslední dny důstojného pana faráře ThDr. Vojtěcha Folty: Na dušičkovou pobožnost odpoledne naposled farář Folta vykonává obřadní ceremoniál. Jeho zdravotní stav se zhoršil a 15. listopadu naposled ještě slouží tichou mši svatou. 30. listopadu odevzdává veškerou agendu duchovní správy do rukou zastupujícího kooperátora. Jeho přání bylo zemřít na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie a aby jej pohřbil biskup msgre dr. František Tomášek, toho času administrátor v Moravské Husové u Šternberku. Přál si také jednoduchý, prostý pohřeb, bez hudby a být uložen do země. 5. prosince se nechal zaopatřit. Čím více se blížil den Neposkvrněného Početí Panny Marie, tím více pociťoval blížící se konec. Sedmého prosince pozval své příbuzné, přátele a domácí, poděkoval za vše a rozloučil se s nimi. 8. prosince s modlitbou na rtech v klidu o půl deváté večer odevzdává svou kněžskou duši Spasiteli. Chrámový sbor právě cvičil pohřební písně. Ve chvíli, když zpívali slova písně „zhasla svíce...“, oznamuje již kooperá-

tor, že doopravdy zhasla svíce vzácného člověka, kněze a faráře ludgeřovické farnosti.

Pohřeb se konal 12. prosince 1964. Smuteční mši sloužil, jak si přál, jeho přítel biskup msgre dr. František Tomášek (pozdější kardinál sídlící v Praze). Jemu asistovali bývalí kaplani ludgeřovičtí, farář Josef Kleveta z Kravař a P. František Zigal. Pohřbu se zúčastnilo přes 80 kněží a vysokých církevních představitelů, jakož i mnoho věřících z farnosti a okolí. Rakev nesli hasiči z farnosti. Podle přání zemřelého měl při pohřbu kázáni ludgeřovický rodák a jeho žák, kněž Ludvík Kus. Po jedenácté hodině dopolední byly ostatky druhého ludgeřovického faráře uloženy do obyčejného hrobu vedle hrobu prvního faráře A. Bitty na zdejším hřbitově.

1965 — 1979:

Na kazatelně bylo přečteno poselství sv. Otce Pavla VI. ze třetího zasedání „Druhého všeobecného církevního sněmu“ v Římě. Kapitulní ordinariát v Olomouci vydal schválená ustanovení konstituce o nové liturgické úpravě s platností od 7. března 1965, která tímto dnem byla ve zdejším kostele zavedena.

Kromě jiného, hlavní změny spočívají v tom, že lekce, epištoly, evangelium se čtou a zpívají v mateřském jazyce a kněz je obrácen k lidu.

Za tím účelem byla v našem kostele provedena úprava presbytáře, a to pod vedením faráře R. Klíče.

1. Bylo odstraněno krásně vyřezávané dřevěné ohrazení mezi presbytářem a kostelem. Sochy dvou andělů byly posunuty k hlavnímu oltáři.

2. Dlažba presbytáře se provedla nově z mramoru.

3. Byl postaven nový dřevěný obětní stůl před hlavní oltář.

Většina farníků nový způsob obřadů přijala s pochopením, neboť byly srozumitelně zpřístupněny všem.

Na základě pastýřského listu biskupů a ordinářů ČSSR k 20. výročí ukončení druhé světové války byla konána slavnostní mše svatá v 10 hodin dopoledne, po ní byla hrána čsl. státní hymna.

Od 15. května 1965 byl prozatímní duchovní správce Zdeněk Pirunčík odvolán a jako kooperátor přemístěn do Hlučína. Od téhož dne byl zde instalován jako 3. ludgeřovický farář, místoděkan a farář z Kozmic Richard Klíč (nar. 1913), rodák z Ježkovic u Vyškova. Do Ludgeřovic nastoupil 3. 6. 1965.

Koblov byl předán do duchovní správy faře Ostrava-Hrušov, kde působil místoděkan a farář František Bijok.

Farní budova byla pokryta novým eternitem.

Po velikém větru v r. 1968 byl narušen zděný oblouk vstupní brány do kostela (obr. 11.23) tak, že bylo nutné tuto zděnou bránu zbourat a nově upravit celý vstupní areál. Současně byla také provedena oprava oplocení kolem kostela a hřbitova.

Pro nové pojetí pohřbů nechal farář R. Klíč v roce 1973 bývalou márnici upravit na hřbitovní kapli, odkud se začaly konat pohřební průvody do kostela a pak na hřbitov.

Předtím zemřelý ležel v domě, odkud pohřební průvod s rakví uloženou na pohřebním voze, který táhli koně, šel po cestě až do kostela. Při přiblížení pohřebního průvodu ke kostelu začaly všechny zvony zvonit a daly tím poslední poctu zemřelému.

Farář R. Klíč pořídil tři litinové zvony, kterými doplnil chybějící zvony od druhé světové války. Jeden zvon z vlastních nákladů věnoval kostelu.

Zvony byly slavnostně posvěceny a umístěny ve věži.

1. 8. 1977 odchází děkan a třetí ludgeřovický farář po dvanáctiletém zdejším působení a ve svých 64 letech do důchodu.

Jako prozatímní farní administrátor nastoupil od 1. 8. 1977 zde Miloslav Michna a novokněz František Krejza. Za jejich působení byly opraveny schody ke kostelu, kostelní věž i věže sakristijní byly pokryty měděným plechem a opraveno cimbuří na hlavní věži. Byla dokončena restaurace celého presbytáře, včetně restaurace hlavního oltáře, oprava malby a andělů.

Byla přemístěna kazatelna na své původní místo před presbytář, kde stojí podnes.

Kostel byl opatřen novými čtyřmi věžními hodinami a bicím zařízením.

15. května 1978 odchází kaplan F. Krejza a na výpomoc přichází důchodce ze Šilheřovic P. Rudolf Tkačik.

1980:

Od 1. července 1980 byl jmenován farním administrátorem a farářem v Ludgeřovicích P. Antonín Dominík (nar. 25. 6. 1914), t. č. farář v Písařově.

Předání farnosti proběhlo 28. 8. 1980 a v září téhož roku se nový farář ludgeřovické farnosti přistěhoval na faru se svou 88letou maminkou a 78letým strýcem — knězem P. Antonínem Šuránkem.

V červenci toho roku odchází po tříletém působení prozatímní administrátor zdejší P. Miloslav Michna do civilního života.

1981:

Dne 13. května 1981 byl spáchán atentát na papeže Jana Pavla II. na náměstí sv. Petra v Římě. Atentátníkem byl školený turecký občan Ali-Ača. Výstřelem z pistole zasáhl papežovu břišní krajinu a ruku. Sv. Otec po ošetření v nemocnici se ze smrtelného nebezpečí zotavil, atentátníkovi odpustil a dokonce o vánocích roku 1984 ho navštívil ve věznici.

V roce 1981 věnuje malíř-samouk a horník z Ludgeřovic Alois Kramný dva veliké obrazy kostelu. Obraz „Kristus káže z lodě“ je

umístěn v předsíni kostela a obrazem „Ženy u hrobu“ se po vzkříšení zakrývá Boží hrob.

1982:

V roce 1982 na jaře byla provedena výměna krytiny nad presbytářem za zachovalou břidlici z olomouckého dómu. Taktéž se provedlo nové oplechování.

V témže roce bylo přistoupeno, pro zatékání do kostela, ke zdvojení všech oken v kostele. Konstrukci pro druhé sklo prováděli pod firmou Služby MNV Ludgeřovice Richard Staněk a Šafarčík. Sklenářské práce prováděla Dřevovýroba O.-Mar. Hory — Sklenářství. Vše se muselo provádět z lešení. Vytmelení oken provedli sourozenci J. a B. Baránkovi.

Odvážnou práci při opravě venkovních omítnutých částí kostela prováděl sám, včetně bezpečnostního zajištění, velmi obětavě Hubert Laňka z Ludgeřovic.

Na počest 800. výročí narození sv. Františka (1182) obětavé členky III. řádu sv. Františka provedly generální úklid kolem kostela a trvale zajišťují úklid i v kostele.

1. července 1982 zemřel ve frýdeckomístecké nemocnici zdejší třetí farář v. v. P. Richard Klíč. V Ludgeřovicích působil jako farář 12 let.

Rozloučení se zesnulým a zdejšími farníky bylo v ludgeřovickém kostele ve čtvrtek 8. července slavnou smuteční mší, pak byl převezen do svého rodiště Ježkovic u Vyškova, kde byl pohřben do země.

Dne 25. srpna 1982 zemřel rovněž P. Rudolf Tkačík ze Šilheřovic, který od roku 1978 až do své smrti vypomáhal jako kněz ve zdejším kostele.

Dne 3. listopadu 1982 zemřel P. ThDr. Antonín Šuránek (nar. 25. 5. 1902), strýc zdejšího faráře A. Dominíka. Ač v důchodu a nemocen obětavě zde pomáhal při bohoslužbách. Rozloučení s ludgeřovickou farností bylo 8. 11. 1982, pak 9. 11. 1982 se konala v olomouckém dómě slavná smuteční mše a pohřben byl ve svém rodišti Ostrožské Lhotě.

21. 11. 1982 byla oslava 75. výročí posvěcení ludgeřovického kostela sv. Mikuláše (krmáš). Za účasti pozvaných kněží — rodáků) i těch, kteří tady působili i kněží ze sousedních farností, se konala slavná mše svatá a odpoledne slavné nešpory.

1983:

V neděli 29. května 1983 byla udělována svátost biřmování 550 biřmovancům. Biřmování uděloval biskup, apoštolský administrátor olomoucký msgre Josef Vrána.

Na sraz šedesátníků přijel zdejší rodák až z daleké Brazílie misionář Adalbert Heide, který tam domorodé Indiány vyučuje. Dokonce jim vytvořil i písmo.

V srpnu a září 1983 po postavení železného trubkového lešení byly vysparovány trhliny nad okny kůru. Statik z OSP Opava posuzoval tyto trhliny a konstatoval, že nehrozí žádné nebezpečí.

Ke hřbitovní kapli byla provedena přístavba chladicí místnosti k uložení rakví.

1984:

Ludgeřovický duchovní správce P. Antonín Dominík se dožil 25. 6. 1984 sedmdesáti let. Farníci připravili velmi důstojnou oslavu a pozvali i jeho rodáky z Ostrožské Lhoty. Hornická dechová hudba, havíři v krojích, drůžičky, mládež, rodáci v krojích a farníci průvodem provázeli svého duchovního otce do kostela. Byla slavná velká mše svatá.

Z 12. na 13. července 1984 při bouřce uhodil blesk do věže kostela, zvony zmlkly i reprodukční zařízení. Teprve 17. července byla závada zjištěna a odstraněna.

1985:

Okolí farního areálu se mění. Bylo zrušeno těleso dráhy i most a místo toho se budovala silnice.

Rok uctění 1100. výročí úmrtí sv. Metoděje. Již 10. dubna se konala pouť kněží na posvátný Velehrad, kde přijel mezi 10 000 poutníky i statečný 85letý kardinál František Tomášek z Prahy.

Pak 7. července se konala celosvětová pouť věřících na Velehradě, na kterou přišlo 150—200 tisíc lidí.

Došlo k výměně břidlice nad pravou boční lodí kostela za břidlici z olomouckého dómu. Výměnu provedli pokrývač Erhard Hajný se svým zetěm z Ludgeřovic.

Byla zbourána 162 roků stará bývalá církevní škola naproti kostelu. Až do roku 1929 to byla škola církevní a pak státní. Byla postavena v roce 1823 a přestavěna v roce 1886. Vyučovalo se v ní až do roku 1964, pak sloužila jako družina pro děti.

1986:

Od 1. května do 3. července 1986 stálo v kostele neobvyklé trubkové lešení, ze kterého byla prováděna oprava maleb a stropu hlavní lodě, včetně figurálních maleb. Malbu opravovali pracovníci z Okresního vlastivědného muzea v Novém Jičíně, avšak mimo svou pracovní dobu. Pomáhali jim i zdejší malíři.

Na nešpory 29. 6. 1986 přijel do naši farnosti na návštěvu s kopřivnickým farářem F. Krejzou, L. Mořskovský, biskup v. v., diecéze Galveston — Houston v Texasu, USA. Jeho otec pocházel z Frenštátu a matka z Kopřivnice.

V srpnu téhož roku byla provedena elektrická zemní kabelová přípojka až z transformovny, přes hřbitov ke kostelu. Slouží

k elektrickému temperování lavic v kostele. Bylo nutno odstranit lavice z kostela, aby po zhotovení kanálku mohly být uloženy kabely k jednotlivým lavicím. Lavice pak byly ustaveny zpět. Jelikož podlaha lavic byla již ztrouchnivělá, bylo nutno urychleně sehnat desky a zhotovit novou podlahu. Pak OPS Kroměříž provedl pod klekátky instalaci topidel. Poprvé bylo elektrické temperování v provozu 23. 11. 1986.

Na podzim tohoto roku byl restaurován boční oltář Svaté rodiny, uměleckou agenturou. K tomuto oltáři chodívají novomanželé po oddavkách, aby si zde vyprosili Boží požehnání v manželství.

1987·

Dne 12. července 1987 v 18 hodin byla slavná mše svatá sloužena novoknězem Jiřím Sedláčkem, rodákem z Koblova.

K 80. výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše v Ludgeřovicích byla 22. 11. 1987 konána slavná mše svatá a odpoledne konány slavné nešpory. Kostel byl k této příležitosti slavnostně vyzdoben.

Biskup a apoštolský administrátor olomouckého arcibiskupství ThDr. Josef Vrána, nositel Řádu republiky, zemřel 30. listopadu 1987 v Olomouci. Pohřeb byl 7. 12. 1987.

1988:

V nedožitých 69 letech zemřel P. František Zigal, který u nás přebýval od roku 1946—1956 jako kaplan. Toho času byl duchovním správcem ve Šťáblovicích. Jeho ostatky byly 14. ledna 1988 uloženy do rodinné hrobky ve Vizovicích, kde ho doprovázeli i někteří naši farníci.

V Praze 4. ledna 1988 vydal kardinál František Tomášek, arcibiskup pražský a metropolita český 31bodový návrh, jak řešit současné problémy mezi státem a církví, znějící „Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů v ČSSR".

Z naší farnosti bylo zasláno na 900 podpisů, stojících za tuto petici.

Ve čtvrtek 5. května 1988 zemřela ve věku 94 roků maminka současného pana faráře, Kateřina Dominiková, která svého jediného syna — kněze, 41 let doprovázela po všech kněžských štacích. 12. května pohřební mši se loučili se zemřelou farníci a 30 kněží, kteří pak čtyřmi autobusy ji doprovázeli do Ostrožské Lhoty, kde byla uložena do rodinného hrobu.

První slavnou mši svatou ve zdejším kostele měl 3. července 1988 novokněz P. Petr Chovanec, po matce rodačce z Ludgeřovic (Štefkové), žijící v N. Jičíně.

1989:

V tomto roce vykonal svou slavnou mši svatou 9. července novo-

kněz P. Jan Nekuda po matce rodačce z Ludgeřovic (Košákové) žijící v Zákřanech u Brna.

Byla to velmi slavná mše, neboť při této příležitosti byly posvěceny nové tři zvony, které nahradily stávající litinové zvony. Dva stávající litinové zvony byly po demontáži dány do kaple v Markvartovicích a jeden věnován kostelu ve Třebomi na Hlučínsku. Nové zvony byly zhotoveny ve zvonářské dílně Dytrychové v Brodku u Přerova a na věž vytaženy 14. 7. 1989.

Kostel sv. Mikuláše v Ludgeřovicích má nyní tři nové zvony a jeden zvon starý.

1. „Maria — Josef" — nápis „Volejte AVE, AVE k Marii a Josefovi a pros, abychom svatě žili, zbožně zemřeli a s Vámi se v nebi shledali." L. P. 1989

Velikost: v = 90 cm, Ø = 100 cm
Hmotnost: 620 kg
Tón: Gis 1

2. „Mikuláš" — nápis „Vznášej k nebi dík a chválu a pros Boha za ochranu na přímluvu sv. Mikuláše. Věnovali obětaví farníci L. P. 1989."

Velikost: v = 70 cm, Ø = 85 cm
Hmotnost: 340 kg
Tón: H 1

3. „Sv. Antonín" — nápis „Zněj Bohu dík za 56 let kněžství msgre P. Antonína Šuránka a 50 let kněžství P. Antonína Dominíka L. P. 1989."

Velikost: v = 60 cm, Ø = 70 cm

Hmotnost: 230 kg

Tón: Cis 2

4. „St. Carole" — stávající zvon — umíráček — s nápisem „St. Carole ora pro nobis, fundátor Karl Poruba — Ludgerstal 1920."

Velikost: V = 63, Ø = 64 cm

Hmotnost: 177 kg

Tón: E 2

Když všechny zvony zvoní, mají mít motiv melodie „TE DEUM LAUDAMUS".

Do farnosti v srpnu 1989 přišel novokněz, rodák z Oder P. Pavel Eliáš jako kooperátor.

V Římě 12. listopadu 1989 byla svatořečena blahoslavená Anežka Česká. Zájezdem do Říma se zúčastnilo svatořečení i několik našich farníků. Poté všude v republice i u nás byly na její počest konány slavné mše svaté.

Svatořečení v Římě a slavná mše konaná později v chrámě sv. Víta v Praze včetně uložení ostatků sv. Anežky České, bylo přenášeno televizí.

17. listopadu 1989 KSČ ztratila vedoucí úlohu ve společnosti.

21. prosince 1989 byl jmenován Svatou stolicí msgre ThDr. František Vaňák, nar. 28. 6. 1916, novým biskupem olomouckým a metropolitou moravským.

1990:

Tento rok — významný mezník našich dějin, neboť po 41 letech se znovu otevírá náboženská svoboda.

Poprvé v dějinách naší země, na pozvání Václava Havla a kardinála Františka Tomáška, přilétá 21. dubna 1990 na návštěvu do Československa hlava církve papež Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Wojtyla, narozený 18. 5. 1920 v polských Wadowicích. Papežem byl zvolen 14. 10. 1978 na shromáždění kardinálů z celého světa v Římě jako první Slovan v tomto úřadě.

22. dubna navštívil posvátný Velehrad a pak Bratislavu.

Ve jménu Božím udělil všem v celé naší zemi své apoštolské požehnání.

Celou tuto událost vysílala televize.

V červenci 1990 slavnou mši svatou bylo oslavováno 50 let sv. kněžství ludgeřovického faráře P. Antonína Dominika. Z jeho kázání vyzněla jeho krásná myšlenka „Kéž ze semene, které jsem zde zasel, vzejde opět kněžské povolání v naší farnosti.“

V ludgeřovické farnosti působí od 1. července 1980.

Závěrečná bilance farnosti roku 1990:

V tomto roce přijalo svátost oltářní 48 000 osob.

Pokřtěno bylo 114 dětí, z toho 62 chlapců a 52 děvčátek.

Oddáno bylo 76 novomanželských párů.

Zemřelo 116 osob, z toho 61 mužů a 55 žen.

— — — — — — — —

V ludgeřovickém kostele — kostelníkem je od roku 1965 Vilém Lukáš z Ludgeřovic, varhaníkem od roku 1975 Helmut Hájek z Markvartovic, lektoři čtoucí epištoly Alois Poruba z Ludgeřovic, Jindřich Bařina z Ludgeřovic, účetnictví vede Eliška Kramná z Ludgeřovic.

Ve farnosti působí chrámový sbor čítající kolem 18 zpěváků a Schola - sbor mladých zpěváků s doprovodem kytary, mající kolem 12 členů.

O výzdobu kostela pečuje od roku 1985 Hermína Preisnerová.

O čistotu kostela se starají ženy z farnosti pod vedením Lucie-Aloisie Janečkové.

Elektroúdržbu v kostele od roku 1975 provádí Arnošt Táč.

3. Ludgeřovický kostel »sv. Mikuláše«

KOSTEL — DŮM BOŽÍ:

Vejdeš-li, svaté je to místo, na kterém stojíš. Hospodin je na tomto místě. Hospodin je ve svatém chrámu svém, ať mlčí před ním všecka zem.

Mistr je zde a volá tě. Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím. (Mat. 11,28)

Ludgeřovice - římskokatolický kostel sv. Mikuláše

O nutnosti výstavby farního kostela v Ludgeřovicích vypovídá podaná žádost z 23. 4. 1904, která byla adresována královské pruské vládě — oddělení pro kostely a školství v Opoli. Jako důkazový materiál byl kromě jiného dodán přehled o stavu věřících ve farnosti a rozbor jak stávající, tak potřebné plochy kostela pro účast na bohoslužbách.

Stav věřících ve farnosti k 1. 12. 1900:

Ludgeřovice	2797	katolických duší
Markvartovice	992	katolických duší
Petřkovice	2078	katolických duší
Koblov	1308	katolických duší
Celkem	7175	katolických duší

Stávající kostel z roku 1798 měl plochu o velikosti 259,08 m^2.

Na tuto plochu se vešlo 650—700 osob, z toho k sezení 290—300 osob dospělých, anebo 360—400 dětí.

Ze stavu věřících z roku 1900 vyplývalo, že je nutno postavit nový kostel o plošné velikosti asi 851 m^2, aby se do tohoto prostoru vešlo najednou 2230 osob. Z tohoto počtu pak, aby bylo 980 míst k sezení a 1250 míst ke stání.

Přílohou byly plány prvního návrhu kostela, včetně grafu statického posouzení. Uvedené zpracoval podnikatel a stavitel Josef Holuscha z Dol. Benešova, údajně podle chrámu „Vykupitele“ ve Wroclawi. (Byl za druhé světové války zničen.) Po připomínkovém řízení zhotovil 6. března 1906 nové nákresy. Nákresy jsou uloženy na zdejším farním úřadě.

Na Obecním úřadě v Ludgeřovicích byla výstavba kostela projednána 12. dubna 1906 za přítomnosti kostelní rady. Na tomto jednání byl dán souhlas k zahájení výstavby. Navrhovaný finanční náklad jen hrubé stavby podle stavitele Holusche obnášel 129 774,63 M.

Finanční krytí tohoto obnosu mělo být zajištěno takto:

přislíbený patronátní příspěvek barona Rothschilda	53 761,32 M
očekávané nadační příspěvky	13 000,00 M
dobrovolné dary a kostelní příjmy	63 013,31 M

Na výstavbu kostela byla uzavřena „Podnikatelská smlouva“ mezi podnikatelem a stavitelem J. Holuschou a farářem A. Bittou dne 12. 4. 1906.

Projektantem a stavitelem kostela v Ludgeřovicích byl Josef Holuscha z Dolního Benešova. (Narodil se 7. dubna 1865, zemřel 15. listopadu 1927 a je pohřben na hřbitově v Dol. Benešově.)

Hlavním stavbyvedoucím byl stavitel Augustín Klimánek, rodák z Dol. Benešova — později bytem v Petřkovicích. (Narodil se 27. listopadu 1875 — syn políra Augustína Klimánka a Magdalény, roz. Holuschové. Po válce v roce 1945 byl úředně z Petřkovic vyhoštěn do Německa, kde záhy poté zemřel.)

Farní dohled nad výstavbou měli — farář Alois Bitta, místopředseda kostelní rady Josef Muris.

Stavba byla zahájena v pondělí 25. června 1906 po likvidaci starého hřbitova.

Slavnostní uložení a posvěcení základního kamene se uskutečnilo 15. srpna 1906.

Hrubá stavba byla ukončena a kostel posvěcen v pondělí 18. listopadu 1907 světícím biskupem olomouckým ThDr. Karlem Wisnarem ke cti sv. Mikuláše.

Celková doba hrubé výstavby trvala 17 měsíců včetně zimních, kdy se moc dělat nedalo.

Na stavbě pracovalo přes 300 pracovníků, z toho kolem 90 zedníků. Každý měl k ruce tři pomocníky. Vše se dělalo ručně, jako beton, malta. Malta a cihly se nosily po žebřících na lešení v dřevěných nádobách a krosnách na hřbetě. Doprava materiálů na stavbu se prováděla koňskými povozy. Cihla byla dovážena z cihelny v Hlučíně, kterou provozoval od roku 1890 stavitel a podnikatel J. Holuscha. Některý jiný materiál se vozil z Ratiboře z Opole, případně z hlučínského nádraží. Zbylá cihla po výstavbě byla odprodána místním zájemcům pro výstavbu obytných domů.

Velikostní rozměry kostela jsou zřejmé z obr. 11.8.

Celkový náklad stavby značně překročil původní návrh. Při přepočtu na původní německou marku se odhaduje, že hrubá stavba stála okolo 550 tisíc marek, vnitřní zařízení okolo 450 tisíc marek, celkem asi kolem 1 miliónu marek.

Uvedené údaje jsou odhadové, neboť nikdy nebyly nikým přesně spočítány.

Kostel je majetkem římskokatolické církve a je postaven v novogotickém slohu z vyspárovaných ostře pálených cihel. Venkovní část je bez omítek. Uvnitř jsou celistvé plochy stěn i klenby omítnuty a opatřeny malbou. Pilíře a konstrukční spoje jsou z vyspárovaných červených cihel.

Při porovnávání skutečnosti a plánů, je možno zjistit, že došlo v průběhu výstavby k dosti změnám, zřejmě k dodatečným pozměňovacím návrhům. Tyto změny i provedení detailů byly řešeny během realizace.

Jak byla výstavba kostela postupně realizována, je zřejmé z následujícího přehledu:

1906—1907 Výstavba kostela (zdi, střecha, věž, okna)

1907 Instalace dvou zvonů ze starého kostela a dvou nových, ještě před dokončením věže. Zvon „Alois" věnoval farář Bitta.

1907 Založení nového hřbitova.

1907 Bylo pořízeno „Věčné světlo" na laně a sakristijní zvonek s kapličkou.

1909 Dodání a postavení hlavního a dvou bočních oltářů, jakož i obrazů křížové cesty. Je to dílo akad. sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu.

1911 Dodání a montáž prvních věžních hodin firmou A. Eppner, Wroclaw, průměr číselníků 1,4 m, chod po natažení 8 dní, odbíjely celé a co čtvrt hodiny.

1911 Vybavení kostela lavicemi firmou J. Holuscha.

1913 Dodání a postavení křtitelnice. Navrhovatel a dodavatel tovila firma Wilhelm Drechsler v Opavě, podle návrhu arch. Josefa Seyfrieda z Kravař.

1913 Dodání a postavení křtítelnice. Navrhovatel a dodavatel stejný jako u kazatelny.

1914 Dodání a instalace sousoší sv. Antonína. Dílo akad. sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu.

1914 Nové vybavení sakristie nábytkem. Provedl stolař Reinhold Kladziwa z Hlučína.

1917 Pro válečné účely byly zabaveny čtyři zvony.

1920 Dodání a montáž nových zvonů. Tři zvony dodala firma F. Otta ve Hemelingenu u Brém.

1925—1926 Zavedení elektrické instalace v kostele.

1927—1928 Provedení malby kostela.
Figurální část provedl akad. malíř z Mnichova Philipp Schuhmacher.
Dekorační malbu provedl profesor Trauer ze Znojma.

1928—1929 Restaurace venkovní části kostela.

1932 Dodání a instalace nových varhan firmou Rieger, Krnov. Provedeny byly podle návrhu akad. sochaře Georga Schreinera z Regensburgu.

1933 Dodání hlavního lustru podle návrhu akad. sochaře G. Schreinera z Regensburgu.

1934—1935 Zřízení reprodukční techniky v kostele.

1937 Vybudování teplovzdušného topení v kostele.

1939 Zhotoveno zařízení na elektrický pohon zvonů.

1942 Pro válečné účely byly zabaveny tři největší zvony. Nejmenší „Umíráček — St. Carole“ byl ponechán.

1944 Dodání sousoší „Dokonáno jest“ — zhotovila fa Ferdinand Stuflesser v St. Ulricht — Grödnertal, Tyrolsko.

1946—1949 Postupné opravy kostela, co bylo válkou poškozeno, včetně kříže na hlavní věži kostela.

1965 Úprava presbytáře podle nové liturgické úpravy.

1977 Pořízení nových tří litinových zvonů zhotovených v Třineckých železárnách. Jeden věnoval farář Richard Klíč.

1977 Výměna starých věžních hodin za nové, včetně bicího zařízení.

1981 Zdvojení všech oken kostela z venkovní strany, včetně konstrukce

1986 Generální oprava nástěnných maleb.

1986 Zavedeno elektrické temperování lavic.

1989 Výměna stávajících litinových zvonů za tři nové ze zvonoviny. Zhotovila zvonařská dílna Ditrichová v Brodku u Přerova. Zvon „sv. Antonín“ věnoval zdejší farář A. Dominik.

Kostel, včetně farních objektů, je chráněnou památkou III. kategorie.

Chráněné nemovitosti: kostel — rejstřík č. 2552/1, farní budova — rejstřík č. 2552/2, hospodářské budovy včetně ohradní zdi — rejstřík č. 2552/3

Chráněné nemovitosti: hlavní oltář sv. Mikuláše — státní pam. seznam. ev. č. 474, boční oltář sv. Rodiny — státní pam. seznam ev. č. 475, boční oltář sv. Barborky — státní pam. seznam ev. č. 476, hlavní lustr — státní pam. seznam ev. č. 477, dvojice andělů se svícny — státní pam. seznam ev. č. 478, kazatelna — státní pam. seznam ev. č. 7505, křtitelnice — státní pam. seznam ev. č. 7506. Svaté ostatky kostela sv. Mikuláše: v jednom křížíku jsou uloženy kousky roucha sv. Mikuláše 3×7 mm — červené barvy, sv. Barborky 3×7 mm — zelené barvy.

Svaté ostatky kostela sv. Mikuláše: v jednom křížíku jsou uloženy kousky roucha sv. Mikuláše 3×7 mm — červené barvy, sv. Barborky 3×7 mm — zelené barvy.

Ve druhém křížíku je uložen kousíček dřeva se sv. kříže Ježíše Krista.

Vyobrazení částí interiéru je zřejmé z obr. 11.10—11.22.

Detail sousoší hlavního oltáře, sv. Mikuláš obdarovává děti.

4. Markvartovická kaple »Nejsvětější Trojice«

Kaple v Markvartovicích byla postavena pravděpodobně r. 1652. Dokazuje to vyrytý letopočet na zazděném kamenném kvádru, který byl objeven při opravě kaple v roce 1886. Dokumentoval to také nápis na prasklém zvonu v kapli „Hans Knauff Troppau goss mich 1653", který však přes intervence musel být v roce 1942 odevzdán pro německé válečné účely.

Tehdy v roce 1652 byl pánem na Markvartovicích hrabě Václav z Vrbna. Kapli nechala postavit pravděpodobně jeho manželka Alžběta Polyxena, hraběnka z Vrbna, rozená Dembinská, a také zřídila ptačí trh, jak uvádí následující pověst:

„Jednou v neděli, na svátek Nejsvětější Trojice, v odpoledních hodinách šla hraběnka sama na procházku do markvartovické zámecké zahrady, která se prostírala v místě, kde dnes stojí kaple. Tu najednou z křoví vyskočil lupič a chtěl hraběnku okrást o šperky. Její volání o pomoc bylo bezvýsledné, neboť lidé museli být zřejmě v ludgeřovickém kostelíku na mši. Náhodou byl jeden mládenec z dědiny tajně v zámecké zahradě, kde vylezen na vysoký dub, vybíral ptačí hnízda, dudky. Když se k tomu stromu blížila baronka, choval se tiše, aby jej nespatřila. Když však viděl, že baronka byla přepadena a je v nebezpečí, neváhal, slezl se stromu a vysvobodil ji z rukou násilníka. Baronka jej pak prý štědře odměnila, ale dala mu otázku, jak je možné, že se tak najednou objevil? Od strachu z trestu nechtěl baronce říci, že byl na ptáky v panské zahradě, neboť to bylo zakázané. Když mu však slíbila, že potrestán nebude, řekl ji popravdě celou příhodu. Na památku svého šťastného vysvobození nechala ba-

ronka postavit na tomto místě kapli a ustanovila v tento den bohoslužbu, jakož i ptačí trh."

Dodnes je tento den slaven jako „Odpust", avšak bez ptačího trhu, který již v druhé půlce 19. století byl zapovězen.

Původní kaple byla postavena z velkých kamenů. Kameny kolem oken jsou ozdobeny ornamenty, dnes již zaomítány. Původní část z roku 1652 tvoří jen prebytář, před kterým byla dřevěná věž a na ní jeden zvon o váze asi 30 kg a průměru 30 cm s nápisem jak výše uvedeno. V roce 1886 byla kaple rozšířena o část lodní a věž. Mohutný veliký dub a lípa, stojící v areálu kaple, jsou rovněž z tohoto období, kde se v „Odpust" za pěkného počasí v jejich stínů konala a ještě koná slavnostní svatá mše.

Kaple byla původně vybavena dřevěným oltářem, na kterém byl erb pánů z Vrbna. Na oltáři stála stará dřevěná socha sv. Václava a sv. Urbana. Ke konci druhé světové války 27. dubna 1945 ve tři hodiny odpoledne, za probíhajících bojů, kaple úplně vyhořela. Uvnitř bylo všechno zbořené a vyhořelé, pouze jako zázrakem nebyl poškozen obraz Matky Boží.

O tom vypráví básnička neznámého autora s iniciálou F. Č.:

V hromadě jejich trosek,
v žáru a plameni,
všecko tu vyhořelo —
až na jedno znamení.

Jenom na kousku zdi,
obraz Matky Boží visel,
ani jeho sklo se nerozbilo,
o tom jevu každý slyšel.

Tento obraz září v oltáři,
nic na pravdě nezmění —
a zůstane jako doklad
pro další pokolení.

Po vyhoření bylo možno vidět, kde byla opadaná omítka, původní podobu kaple.

Teprve v roce 1947 byla kaple opravena firmou Komárek. Řezivo bylo z farského lesa v hodnotě 10 000 Kčs a ostatní náklady byly hrazeny obcí z peněz určených na válečné škody. V kapli bylo umístěno farní harmonium místo ve válce shořelých varhan. Kaple byla po opravě v roce 1947 na svátek Nejsvětější Trojice slavnostně posvěcena msgr Gaideczkou, kterému asistovali hlučínský farář Stiborský a šilheřovický Suchánek.

V květnu 1949 byla kaple vymalována firmou Hanuš z O.-Přívozu, v kapli zřízen provizorní oltář, na kterém stáli čtyři andělé, které opatřil kněz — rodák z Markvartovic Josef Čichoň z Brna, a také vybavena novými lavicemi. Byla pořízena nová křížová cesta firmou Nedomová v Olomouci. Jsou to ručně dělané kopie na plátně podle předlohy originálů Fuglových. Jednotlivé obrazy jsou usazeny do dubových rámů, opatřených řezbami. Na zadní straně obrazů jsou uvedena jména těch rodin, které obraz financovaly.

V roce 1955 byla stavebním kombinátem v Hlučíně pořízena nová střešní krytina, včetně oplechování. Byla provedená výměna harmonia za jiné, opravené po sestřičce Rybové z Branic.

Za veliké starostlivosti kostelníka Ericha Navráta v roce 1981 byla kaple opatřena novou fasádou, novou střechou, oplechováním, nátěry, malbou a také proveden generální úklid, aby 20. září na „krmáš" proběhlo slavnostní ukončení oprav.

V červenci 1989 byly do kaple umístěny dva litinové zvony z ludgeřovického kostela. Po dlouhé době bylo možno v roce 1990 svobodně slavit svátek Nejsvětější Trojice tak, jak bylo vždy starým zvykem.

Kostelníkem ve zdejší kapli je Erich Návrat z Markvartovic.

Kaple „Nejsvětější Trojice" v Markvartovicích je chráněnou památkou. Jako nemovitost je vedena pod ev. č. 1.438.

5. Petřkovická kaple »Nanebevzetí Panny Marie«

V roce 1880 byla u silnice v Petřkovicích postavena masívní zděná kaple na pozemku, který darovali manželé Lokaiovi — František (nar. 1825) a jeho žena Marie (nar. 1833), roz. Schikorová. Tehdy byla jak střecha, tak věž kaple pokrytá břidlicí. Strop v kapli byl zpočátku ze dřeva a později byla vytvořena klenba s omítkou.

Vlastní kapli tvoří jen hlavní loď o šířce asi 4,5 m, délce 12 m a výšce kolem 5 m. Součástí kaple je věžní trakt, kterým se vstupuje do kaple. V horní části věže je umístěn malý zvon, který se ručně ovládá. Na velmi malém balkónku uvnitř, v zadní části lodě se nachází malé harmonium. Je to druhé harmonium, místo původního, nefunkčního, z ludgeřovické fary.

V roce 1957, na podzim, byl svépomocí proveden nový nástřik venkovní části objektu.

Před kaplí stál také starý dřevěný kříž. Byl již strouchnivělý, a tak na jeho místo postaven v roce 1960 původní fundační kamenný kříž sedláka Bineka z Petřkovic, pocházející z roku 1898, který musel být z původního místa odstraněn. Stál na druhé straně cesty naproti nynější lékárně.

Pro velmi špatný stav uvnitř kaple bylo přikročeno v roce 1975 k tomu, že byla položena nová mramorová podlaha, opraveny vnitřní omítky a celý interiér nově vymalován. Dodány byly také nové lavice pro cca 36 osob. Původní oltář „Panny Marie“ byl v neopravitelném stavu, a tak místo něj byl umístěn obnovený oltář sv. Barborky, který po mnoho let stál v cechovním sále jámy Anselm v Petřkovicích. Tento oltář sv. Barborky musel být v roce 1953 z této šachty odstraněn a po opravě v roce 1955 byl umístěn v ludgeřovickém kostele.

V roce 1981 byla provedena generální oprava venkovní části kaple, včetně oplechování, střešní krytiny a fasády.

Vnitřek kaple byl opět v roce 1987 vymalován a uveden do dnešní podoby.

Po mnoho let vypomáhala ve zdejší kapli, hraním na harmonium, dlouholetá členka chrámového sboru ludgeřovického kostela, rodačka z Petřkovic a vnučka fundátorů pozemku, na kterém stojí kaple, Marie Středulová, roz. Lokaiová (nar. 1915).

Kostelníkem ve zdejší kapli je od roku 1973 Jan Kuboschek z Petřkovic.

Nutno poznamenat, že k petřkovické kapli se váže úsilí od roku 1911 vybudovat v Petřkovicích kostel. Za tímto účelem darovala v uvedeném roce mlynářka Mariana Mikesková z Petřkovic pozemek o velikosti 95,20 arů. Byla také založena fundace, do které přispěli farář A. Bitta 2000 M a někteří občané Petřkovic. Již 26. 10. 1913 zasedala poprvé kostelní rada a jednala o výstavbě. Z jednání vzešla žádost o povolení výstavby petřkovického kostela, adresovaná na tehdejší královskou pruskou vládu v Opolí. Kladné stanovisko výstavby bylo obhájeno farářem Bittou v roce 1914.

Válečnými událostmi první světové války bylo vše zmařeno.

Avšak 4. dubna 1922 získal bývalý farář A. Bitta znovu pozemek pro výstavbu kostela od Antona Dudy a bratří Sladkých z Petřkovic. Pozemek o velikosti 20 arů se nacházel naproti kapli přes boční cestu. Pořízeny byly i plány kostela brněnským profesorem inženýrem M. Lamlem. Petřkovická obec měla podle usnesení z 23. 12. 1929 přispět na výstavbu kostela 300 000 Kč. K výstavbě kostela se negativně stavěly petřkovické doly a rovněž tak obecní úřad, přesto, že obdržel petici se 467 podpisy od petřkovických katolíků na podporu výstavby.

Stavební povolení přes veškeré urgence v roce 1933 a 1936 nebylo vydáno a ke stavbě kostela nedošlo. Rovněž tak druhá

světová válka toto úsilí znemožnila. Po válce na podzim roku 1948 na základě zákona o stavebním ruchu ve dvouletce byl pozemek určený pro výstavbu petřkovického kostela zabrán pro výstavbu obytných domů. OKD jako investor neposkytl ani náhradu pozemku a náhrada, kterou projednal farní úřad s rolníkem Josefem Dudou, nebyla pro úřady přijatelná s ohledem na projektované záměry.

V létě roku 1931 byl zavražděn udušením asi 76letý Jakub Rozehnal zvaný „Jeruzalém", který obhospodařoval finanční fond na výstavbu petřkovického kostela. Vrahem byl asi 43letý Maďar Essek se dvěma kumpány, který bydlel v podnájmu v blízkosti oběti. Vražda to byla zbytečná, neboť veškeré peníze na výstavbu kostela byly uloženy v trezoru Deutsche Sparkasse v Petřkovicích.

6. Životopisy ludgeřovických farářů

6.1 *ALOIS BITTA — 1. farář a zakladatel farnosti (1903—1939)*

Narodil se 6. 9. 1867 v Dolním Benešově jako třetí dítě ze sedmi sourozenců. Otec Josef Bitta, měšťan, a matka Johana, roz. Reichelová, bydleli v Dol. Benešově. Narodil se ve dvě hodiny ráno a byl pokřtěn 8. 9. 1867 kooperátorem Wilhelmem Langschem v římskokat. kostele v Dol. Benešově, kmotry byli Alois Preis, obchodník, a Marie, manželka Františka Widláka, sedláka, roz. Reichlová.

Po základní škole šel v roce 1880 na studium gymnázia v Českém Těšíně, které ukončil 11. 6. 1888.

Poté odchází studovat teologii na wroclawskou univerzitu v letech 1888—1892. Na kněze byl vysvěcen 15. června 1892 ve Wroclawi kardinálem Koppem.

Jeho první kněžské místo bylo jako kooperátor v Hlučíně od

září 1892 až do října 1892. Avšak již koncem října byl povolán jako provizorní kooperátor k těžce nemocnému faráři a děkanu Josefu Konecznému, rodákovi z Ludgeřovic, do Velkých Hoštic. Po jeho smrti 10. 12. 1892 až do 30. 4. 1893 vykonává funkci farního administrátora ve V. Hošticích. Po definitivním obsazení tohoto místa novým farářem se vrací zpět jako druhý kooperátor do Hlučína, a to od 1. 5. 1893 do 30. 10. 1895. Od 1. 11. 1895 až do 30. 11. 1985 byl v Hlučíně kaplanem. V tomto roce zakládá ve Lhotce u Hošťalkovic katolický dělnický spolek, první to spolek v celém okolí, kde se také stal předsedou tohoto spolku. Od 1. 12. 1895 až do 30. 4. 1896 byl jmenován dočasným administrátorem fary v Hlučíně po zemřelém faráři Josefu Pientkovi. Od 1. 5. 1896 po obsazení tohoto místa definitivním farářem Hugo Stankem se stává kaplanem v Hlučíně a dojíždí do filiálního kostela v Ludgeřovicích. V roce 1900 podniká cestu do Říma. Jako kaplan zůstává až do 21. 10. 1903. V tomto údobí se již zabývá zřízením samostatné farnosti v Ludgeřovicích a stavbou farních objektů. Na novou faru do Ludgeřovic se stěhuje na podzim roku 1903.

Do funkce faráře a jako první farář farnosti Ludgeřovice, která byla zřízena 1. 7. 1903, byl jmenován olomouckým generálním vikářem Weinlichem od 22. 10. 1903. Slavnostní instalace se uskutečnila ve středu 28. 10. 1903 děkanem Kamrádkem z Velkých Petrovic. Pod jeho vedením, jako nového faráře, byla zahájena výstavba kostela v Ludgeřovicích 25. 6. 1906 a hrubá stavba ukončena a posvěcena 18. 11. 1907. Po výstavbě nadále zabezpečuje vybavenost kostela, jakož věnuje i velkou péči duchovnímu životu ve farnosti.

Za svou činnost byl v roce 1907 královskou pruskou vládou v Opoli vyznamenán Řádem červeného orla a na vánoce 1907 olomouckým arcibiskupem ThDr. Bauerem „Collare majus“. O vánocích 1910 byl jmenován arcibiskupským konsistorním radou. V srpnu 1917 obdržel za pomoc ve válce královský pruský záslužný kříž. Vysíleného neustálými strastmi jej postihuje 19. dubna 1918 těžká choroba, zápal srdečního svalu. Pět měsíců nemohl vykonávat bohoslužby, přesto se pokusil teprve v únoru 1919 o dvě kázání a o výuku náboženství ve škole I., avšak plně se věnovat svým povinnostem ještě nemůže. Také 11. dubna 1919 pokládá úřad správce Richtárské nadace, založené na děkanství v Hlučíně.

Po zotavení, avšak ne úplném, se dál pokouší uplatnit své schopnosti při dokončování započatého díla.

V lednu 1920 byl P. Alois Bitta vyznamenán Slezským orlem. V listopadu 1929 byl jmenován arcibiskupským radou a 1. července 1933 jmenován čestným kanovníkem katedrály sv. Michaela v Tsingtav — Čína, biskupem a apoštolským vikářem Georgiusem Weigem, který jej pak 20. 3. 1936 poctil v Ludgeřovicích svou návštěvou.

V úterý 25. dubna 1939 v devět hodin večer zemřel první lud-

geřovický farář Alois Bitta. Pohřeb měl 29. dubna 1939 a je pochován na ludgeřovickém hřbitově.

Svoji autoritou, nekompromisními přístupy a znalostmi bylo mu dopřáno vytvářet takové hodnoty, které nemají obdoby a nebyly nikým doposud zhodnoceny.

6.2 *ThDr. VOJTĚCH FOLTA — 2. farář (1939—1964)*

Narodil se 18. 12. 1896 ve Staré Bělé u Ostravy jako jediný syn z pěti sourozenců. Otec, rolník František Folta, a matka Karolina, roz. Holainová, bydleli ve Staré Bělé čp. 93.

Po základní škole šel studovat na arcibiskupské gymnázium do Kroměříže v letech 1909 až 1917. Bohosloveckou fakultu v Olomouci studoval od roku 1917 do roku 1921. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1921 u příležitosti konání poutě na posvátném Velehradě u Uher. Hradiště, nově jmenovaným arcibiskupem olomouckým ThDr. Ant. Cyrilem Stojanem za přítomnosti nuncia Micara z Říma a za účasti kolem 120 tisíc poutníků.

Jeho první kněžské místo bylo jako kooperátor ve Slezských Rudolticích u Krnova. Od 1. 7. 1922 až do 31. 3. 1932 byl kooperátorem v Ludgeřovicích a od 1. 4. 1932 do 24. 4. 1939 prvním kaplanem. Byl zakladatelem spolku „Orel" ve farnosti. Mezi tím studoval dál a byl 12. května 1938 v Olomouci promován na doktora bohosloví (ThDr.).

Po smrti prvního ludgeřovického faráře Aloise Bitty byl od 25. 4. 1939 jmenován administrátorem zdejší farnosti. V této funkci setrval do 31. 7. 1939.

Od 1. srpna 1939 byl ThDr. Vojtěch Folta apoštolským protonotarem a generálním vikářem J. M. Nathanem v Branicích (dnešní Polsko) jmenován ludgeřovickým farářem. Jelikož v tuto dobu vy-

pukla 2. světová válka, byla jeho slavnostní instalace provedena ve zdejším kostele až 17. září 1939 děkanem z Kravař Janem Jurčkem. Těžce nese útrapy války svou citlivou povahou, avšak je všude tam, kde je ho třeba. Jako člověk s českou národností, avšak s dobrou znalostí německého jazyka, zůstal po celou dobu 1939—1945 u nás farářem.

Po válce a přežití frontové linie se pouští do oprav poškozeného kostela a farních objektů. Rovněž tak se věnuje výuce náboženství ve školách. Těžce nese také období kolektivizace a církevní nesvobody, kde se musí vzdávat církevních majetků a omezovat náboženské vyučování. Tohoto období využívá ke studiu historických pramenů, aby se pokusil zformovat dějinné prvopočátky této farnosti.

Od 1. 1. 1963 byl jmenován arcibiskupským radou v Olomouci.

Zemřel tiše Pánu odevzdán ve věku 68 let po těžké, nevyléčitelné nemoci v úterý 8. prosince 1964 o půl deváté večer.

Pohřeb měl 12. 12. 1964 a za asistence jeho přítele a pozdějšího kardinála Františka Tomáška uložen do hrobu na ludgeřovickém hřbitově.

6.3 *RICHARD KLÍČ — 3. farář (1965—1977):*

Narodil se 29. 3. 1913 v obci Ježkovice, která spadala pod farnost Drnovice, okres Vyškov. Narodil se jako čtvrté dítě z pěti sourozenců. Otec František Klíč byl vyučen tkalcem, vlastnil domek a pocházel ze zemědělství, maminka Aloisie, roz. Gottwaldová, se starala o domácnost.

Základní školu vychodil v Ježkovicích. Dva roky studoval na gymnáziu ve Vyškově a pak přestoupil na gymnázium do Mor. Ostravy, kde chodil šest roků a kde ho učil i pozdější spisovatel prof. Vojtěch Martínek (1887—1960), kterého si nesmírně vážil. Během studií v

Mor. Ostravě přebýval u svého nejstaršího bratra, který tam byl ženatý. Po gymnaziálním studiu se rozhodl studovat bohosloveckou fakultu v Olomouci a tam 5. 7. 1939 byl vysvěcen na kněze. První primiční mši svatou měl ve farním kostele v Drnovicích.

Jeho prvním kněžským místem byly Určice u Prostějova, kde jako kooperátor působil od 1. 8. 1939 až do 14. 6. 1946. Poté byl přeložen od 15. 6. 1946 až 14. 12. 1955 jako administrátor farnosti Véska u Oder. Po dvou měsících byly jemu ještě určeny od 15. 8. 1946 blízké Dolejší Kunčice. Po přeložení, pomálu 10 let, od 15. 12. 1955 až 14. 5. 1965, působil provizorně ve farnosti Kozmice. 1. 1. 1963 byl jmenován místoděkanem hlučínským. Od 15. 5. 1965 byl přeložen do Ludgeřovic jako administrátor a farář. Hlučínským děkanem byl P. Richard Klíč jmenován 27. 10. 1970.

Jako církevní uznání bylo jemu roku 1947 uděleno právo nosit synodálky. V roce 1963 byl jmenován konsistorním radou a roku 1969 arcibiskupským radou.

Za dvanáct let působení v Ludgeřovicích vykonal mnoho.

Především je nutno se zmínit o přestavbě presbytaře v důsledku nové liturgické úpravy; o nutném zbourání poškozené původní vstupní zděné brány do kostela a hřbitovní zdi, včetně nové úpravy celého vstupního areálu ke kostelu; o zavedení nového způsobu pohřbu ze hřbitovní kaple, vytvořené z bývalé márnice; o pořízení tří litinových zvonů místo chybějících od druhé světové války Jeden ze tří zvonů daroval zdejšímu kostelu. Proč litinové? Aby v případě další války tento kostel již nebyl oloupen o zvony.

Měl hodně starostí v tehdejším normalizačním období jak se skutky některých věřících, tak s následnými opatřeními normalizátorů. To vše mělo vliv na jeho zdravotní stav. A tak žádá nadřízené ve svých 64 letech o důchod. Bylo jemu vyhověno a poslední mši svatou 1. 8. 1977 se loučí s farníky jako aktivní děkan a farář zdejší farnosti. Odchází do svého odpočinkového sídla v Raškovicích. Od 2. 8. 1977 až do 28. 6. 1982 tam žil v důchodu, kdy náhlá smrt po pár dnech pobytu ve frýdecké nemocnici dne 1. července 1982 přerušila jeho životní pouť. Opustil tento svět zaopatřen Svátostmi ve věku 69 let, po 42letém sv. kněžství.

Rozloučení s farníky se konalo ve čtvrtek 8. 7. 1982 ve farním kostele sv. Mikuláše v Ludgeřovicích. Potom byly jeho ostatky převezeny k pohřbu do jeho rodiště v Ježkovicích u Vyškova a ve 4 hodiny odpoledne uloženy do rodné země.

6.4 *ANTONÍN D O M I N I K — 4. farář od roku 1980:*

Narodil se 25. 6. 1914 v Ostrožské Lhotě u Uher. Hradiště, jako jediný syn.

Otec — Tomáš Dominik, rolník, se narodil 7. 3. 1885. Ihned po narození syna Antonína narukoval do první světové války k rakouskému vojsku, kde v prvních dnech této války padl někde v Polsku.

Matka — Kateřina, roz. Šuránková, se narodila 7. 4. 1892. Oba rodiče pocházejí z Ostrožské Lhoty. Maminka sama velmi těžce vychovavala svého syna a pak jako kněze jej provázela po všech kněžských štacích.

Po základní škole v Ostrožské Lhotě se musel rozloučit s domovem a šel studovat v letech 1927—1935 na gymnázium do Hlučína. Jeho strýc Antonín Šuránek byl v tuto dobu již knězem, ke kterému choval velikou úctu, a který byl jemu velikým vzorem jak ve vzdělání, tak zbožnosti. Bohosloveckou fakultu v Olomouci studoval v letech 1935—1940, kde tehdy byl v kněžském semináři A. Šuránek spirituálem. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1940 v Olomouci, tj. v dobách válečných.

Jeho první kněžské místo bylo jako kooperátor v Bouzově od 1. 8. 1940 až do 31. 12. 1944. Pak od 1. 1. 1945 do 10. 5. 1946 byl napřed jako kooperátor a pak jako administrátor v Bohuslavicích na Prostějovsku. Od 11. 5. 1946 až do 30. 11. 1946 byl provizorně umístěn ve farnosti Tatenice, 1. 12. 1946—31. 5. 1947 ve farnosti Rychnov a 1. 6. 1947—4. 10. 1947 ve farnosti Křelov. V Křelově byl ustaven od 4. 10. 1947 až do 30. 11. 1951 jako farní administrátor. Od této doby jako 37letý byl povolán na tzv. vojenskou službu — internační tábor nucených prací, kde pobyl až do 31. 10. 1952. Od 1. 11. 1952 se vrací zpět do Křelova a pokračoval dál jako administrátor až do 31. 10. 1953. Jen nakrátko byl přeložen do Bartošovic od 1. 2. 1953 do 30. 6. 1953 jako administrátor farnosti

Od 1. 7. 1953—31. 7. 1959 jako administrátor působil v Albrechtičkách. a byl od 1. 8. 1959 přeložen do Hladkých Životic, kde setrval až do 14. 10. 1962 jako administrátor.

Od roku 1955 až do roku 1962, přechodně s ním a jeho maminkou putuje jeho strýc ThDr. Antonín Šuránek, který po propuštění z internačního tábora pracoval jako dělník v cementárně Štramberk a po zaměstnání jemu vypomáhal ve farnostech. V roce 1963 jako církevní uznání bylo P. A. Dominikovi uděleno právo nosit děkanský límec (limbo ornatus).

Od 15. 10. 1962 byl farním administrátorem v Liptani a exk. adm. Pitárné, Temešné a Vysoké, kde působil až do 31. 7. 1975. Poté byl znovu přeložen do Písařova, kde jako farář spravoval farnost od 1. 8. 1975 až do 30. 6. 1980.

V roce 1965 byl jmenován konsistorním radou a v roce 1973 titulárním farářem.

Od 1. 7. 1980 jako 66letý byl ustaven na své jedenácté místo jako administrátor do farnosti Ludgeřovice. Teprve 28. 8. 1980 bylo provedeno předání farnosti zástupcem konsistoria a církevním tajemníkem. V září téhož roku se přestěhoval se svou 88letou maminkou a 78letým, mrtvicí postiženým strýcem, ThDr. Antonínem Šuránkem, na ludgeřovickou faru. Těžce se jemu odcházelo z Písařova, kde opravil faru a pět kostelů, byl již unaven, neboť všude, kde působil, bylo nutno opravovat církevní majetek a upevňovat duchovní život. Že se to jemu dařilo, je zřejmé z toho, že dodnes farníci z míst, kde působil, jsou s ním ve styku jak osobním, tak písemném.

Rovněž tak v ludgeřovické farnosti, jako farář a duchovní otec, udělal velmi mnoho jak po stránce oprav kostela a kaplí, tak po stránce duchovní, kde se mu podařilo stmelit farníky a zapustit hluboké kořeny k náboženské obnově, hlavně u mládeže.

Přesto, že Ludgeřovice jsou místem, kde ztratil svou maminku a strýce, kteří byli světlem jeho života, neúnavně přes svá léta se obětavě pouští dál do další práce. Jeho krédem je „Z upřímného srdce rád jsem přinesl všecko jako dar Bohu“. Jeho prosba? „Bože zachovej navěky toto smýšlení víry našemu lidu a ať símě, které jsem zasel, vzklíčí a ať z této farnosti vzejdou noví kněží.“

7. Kněži pocházející z ludgeřovické farnosti

P. Antonius Konetzny — nar. 1. 1. 1801, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: není známo.
Zemřel: 12. 8. 1833 a je pohřben na hřbitově v Ludgeřovicích.

P. Josef Konečný — nar. 6. 2. 1832, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: roku 1857.
Zemřel: 10. 12. 1892 a je pohřben na hřbitově ve Vel. Hošticích.

P. Jan Litzka — nar. 23. 12. 1879, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: 23. 6. 1906.
Zemřel: nejsou známy údaje.
Poznámka: Jako novokněz od 1906 až 1908 byl v Ludgeřovicích, pak přeložen do Kietrz (Katscher) v Polsku.

P. Josef Bortlík — nar. 23. 11. 1885, rodák z Markvartovic.
Vysvěcen na kněze: 5. 7. 1910 v Olomouci.
Zemřel: 4. 12. 1933 v Úvalně u Krnova a je pohřben v Ludgeřovicích.
Poznámka: Syn sedláka Frant. Bortlíka a Františky, roz. Meletzké.

P. Josef Kotschy — nar. 7. 6. 1889, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: 18. 6. 1914 ve Wroclawi.
Zemř. 4. 3. 1956 v Büderich bei Düsseldorf jako děkan.
Poznámka: Dne 6. 7. 1946 byl vyhoštěn z Wehowitz.

P. Leopold Muris (SDB) — nar. 15. 9. 1899, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: 4. 7. 1937 v Benediktbeueru — Hor. Bavorsko.
Zemřel: 24. 8. 1988 ve Waidhofen an der Ybbs.
Poznámka: Syn Antonína Murise a Anny, roz. Kupcové.

P. František Tichý — nar. 22. 1. 1909, rodák z Markvartovic.
Zemřel: 16. 6. 1962 ve Forchheim bei Karlsruhe jako farář.
Poznámka: Syn horníka Františka Tichého a Marie, roz. Bortlíkové.

P. Jan Kluczka — nar. 26. 6. 1909, rodák z Ludgeřovic.
Vysvěcen na kněze: 5. 7. 1933 v Olomouci.
Zemřel: 2. 5. 1945 jako voj. kaplan, pohřben v Bierbaum am Auersbach (Süd — Steiermark)
Poznámka: Syn důlního Jana Kluczky z Ludgeřovic a Emílie, roz. Cimingové, ze Služovic u Opavy.

P. Jindřich B z u m e k — nar. 6. 5. 1911, rodák z Ludgeřovic. Vysvěcen na kněze: 20. 3. 1938 v Litoměřicích.
Poznámka: Syn dělníka Antona Bzumka a Julie, roz. Tiché.

P. Emil L i s c h k a — nar. 4. 2. 1912, rodák z Petřkovic. Vysvěcen na kněze: 12. 7. 1938.
Poznámka: Syn horníka Hermana Lischky a Marty Drobíkové z Petřkovic.

P. Eduard K r o k e r (PhDr., ThDr.) — nar. 2. 3. 1913, rodák z Ludgeřovic. Vysvěcen na kněze: 2. 4. 1938 v Římě, v Ludgeřovicích měl primici 16. 7. 1939.
Poznámka: Syn zahradníka Karla Krokra a Juliany, roz. Lukaschové.
Studoval a působil v Římě, Pekingu, Šanghaji, Curychu, Ereiburgu, na pařížské Sorboně, New Yorku, Kolumbii, Nagoji, Nanzenu aj.
Je profesorem pro právní a sociální filozofii v církevní oblasti.

P. Josef K o n e č n ý — nar. 11. 3. v Markvartovicích (Vrablovci).
Vysvěcen na kněze: 24. 12. 1938 ve Wroclawi, doposud farářem v Sudicích.
Poznámka: Syn horníka Rudolfa Konečného a Marie, roz. Wiaczkové.

P. Josef Č i c h o ň — nar. 19. 5. 1915, rodák z Markvartovic. Vysvěcen na kněze: 5. 7. 1946 v Praze, doposud farářem ve Frýdku.
Poznámka: Syn horníka Josefa Čichoně a Emílie, roz. Slischkové.

P. Norbert-Jiří V i a č k a (SDS) — nar. 11. 2. 1920, rodák z Ludgeřovic. Vysvěcen na kněze: 5. 7. 1946 v Brně. Zemřel: 21. 10. 1991 jako farář a je pohřben ve společném hrobě salvatoriánů v Prostějově.
Poznámka: Syn horníka Josefa Wiaczky a Hermíny, roz. Kupetzové.

P. Zdeněk B o r d o v s k ý — nar. 24. 2. 1922, rodák z Petřkovic. Vysvěcen na kněze: 5. 7. 1949 v Olomouci.
Zemřel: 2. 12. 1986 jako farář na Rusavě.

P. Ludvík Kus — nar. 12. 6. 1931, rodák z Ludgeřovic. Vysvěcen na kněze: 26. 6. 1955 v Litoměřicích, doposud farářem a děkanem v Krnově.
Poznámka: Syn krejčího Ludvíka Kusého a Františky, roz. Ciompové.

8. Ze života sv. Mikuláše

6. PROSINCE. SV. MIKULÁŠ, BISKUP A VYZNÁVAČ

Sv. Mikuláš (Nicolaus) narodil se kolem r. 250 v lykijském městě Pataře. Když mu zemřeli rodiče, rozdával zděděné jmění chudým a uděloval almužny plnýma rukama, a to nejraději potají. Kdysi se dozvěděl, že se jistý otec ocitl v tak kruhé nouzi, že projevil úmysl zaprodati nevinnost tří svých dcer. Ihned byl Mikuláš odhodlán zachránit nešťastnou rodinu. Po třikráte vhodil, nejsa nikým pozorován, do příbytku onoho ubožáka částky peněz, takže otci bylo umožněno dcery dobře provdati s věnem takto darovaným. Časem se lid dověděl, že Mikuláš činí potají dobrodiní, chválil jej, ale Mikuláš odmítal chválu, a aby ušel projevům vděčnosti, umínil si putovat do Palestiny. Úmysl svůj vykonal.

Zpáteční cestou se stavil v městě Myře, kde se právě sešli biskupové, aby pro tamní obec zvolili nového pastýře. Nejstaršímu biskupu bylo Duchem svatým vnuknuto, aby na úřad biskupa myrského povýšen byl muž, který příštího dne první vstoupí do do chrámu. První byl v kostele Mikuláš a tak se stal proti své vůli biskupem.

I jako biskup byl vzorem dokonalé lásky k Bohu a bližnímu. Za pronásledování křesťanů byl jat, uvězněn a poslán do vyhnanství. Za císaře Konstantina Velikého byl r. 313 propuštěn na svobodu. Ujal se pastýřského úřadu s novou horlivostí.

Když císařské vojsko táhlo, aby potlačilo vzpouru ve Frygii, jalo se v městě nedaleko Myry loupiti. Obyvatelstvo chopilo se proti němu zbraně na obranu, Mikuláš však mocným slovem svým zabránil krveprolití. Tehdy se dověděl od důstojníků, kteří v domě

jeho byli ubytováni, že městský sudí byl podplacen a odsoudil tři nevinné měšťany na smrt. I spěchal bez meškání na popraviště a rázným zakročením dosáhl, že byli všichni propuštěni. Nespravedlivý soudce, jehož ošemetnost byla odhalena svatým biskupem, chvěl se strachem, že bude u císaře obžalován a sliboval polepšení. I slitoval se Mikuláš nad ním a odpustil mu.

Mikuláš se též zúčastnil sněmu nicejského, jsa jedním z nejzkušenějších a nejhorlivějších biskupů. Po sněmu nicejském vykonal, jak legenda vypravuje, pouť do Říma a na zpáteční cestě se zastavil v městě Bari. Rok jeho smrti není jistý (345 až 352).

9. Ze života sv. Barbory

4. PROSINCE SV. BARBORY, PANNY A MUČEDNICE

O životě sv. Barbory nemáme písemných soudobých svědectví. Legenda vypravuje: Barbora byla dcerou kupce Dioskura v městě Nikodemii. Otec byl horlivý modloslužebník. Pojal prapodivnou myšlenku, buď aby dorůstající dceru ubránil svedení, anebo aby zabránil obeznámení jejímu s vírou Kristovou: zavřel dceru do zvláštní části svého domu, vystavěné na způsob věže, a zřídiv jí skvostný příbytek, odloučil ji od světa, aby se nemohla stýkati s nikým jiným, než se spolehlivou čeledí a s učiteli, kteří ji měli vyučovati ve vědách a v umění. Barbora četla spisy mudrců a básníků řeckých, ale ony neukájely její vědychtivost. Přemýšlela o nicotě pohanských bodů, o člověku, o věčnosti a prahla po pravdě. Konečně poznala víru křesťanskou; otec, maje odcestovati, dal Barboře na její žádost poříditi světnici. Světnice měla podle návrhu otcova míti dvě okna, ale Barbora dala přidělati třetí okno, aby ustavičně měla na paměti tajemství nejsvětější Trojice. Do světnice zavěsila kříž. V té době se dala pokřtít.

Když se Dioskurus vrátil z cesty domů, podíval se na kříž a tři okna a tázal se, co to má znamenati. Barbora řekla přímo: „Stala jsem se křesťankou a také jsem se zasnoubila nebeskému choti Kristu Ježíši slibem ustavičného panenství. Modloslužba je pošetilost

a bezbožnost a jenom v křesťanství je spasení.“ Když to uslyšel Dioskurus, byl ohromen: otcovská láska jeho k jediné dceři zvrhla se v šílenou nenávist; chopil se meče a hnal se po Barboře, a byl by ji na místě zavraždil, kdyby nebyla uprchla a v horách se skryla. Dioskur vypátral její úkryt, trýznil ji, aby ji donutil k povolnosti. Když toho nedosáhl, přivedl ji k soudci Marciánovi.

Marcián spatřiv sličnou Barboru, zhrozil se ran, které jí vlastní otec zasadil; rozvázal pouta, jimiž byla spoutána, a domlouval jí laskavě, aby se zřekla víry Kristovy. Barbora odpověděla: „Jsem křesťanka a nikdy nebudu obětovati pohanským modlám.“ Soudce dal přinésti mučidla, a když se jich Barbora nezalekla, dal ji do krve zbičovati, rány pak střepinami rozdírati. V hrozných mukách Barbora se modlila: „Pane Ježíši Kriste, přijdiž mi na pomoc; vezmi všecko ode mne, jenom ne svého svatého Ducha.“ Konečně sám otec Dioskur sťal své dceři hlavu.

10. Pověst o křižácké procesí v ludgeřovické farnosti

Tuto pověst vyprávěl v roce 1901 Antonín Mikolajek z Ludgeřovic, kterou slyšel ve svém dětství od svého prastrýce, sousedovi Janu Lukášovi, Ten vše zaznamenal do sešitu jako „Vzpomínky z minulých let“.

Bylo to po třicetileté vojně, když v našem kraji propukla neznámá nakažlivá nemoc.(*) Nejhůře řádila v naší farnosti. Nebylo chalupy, ve které by se nenacházel nemocný. Ba dokonce i celé rodiny byly touto nemocí postiženy a nákaza byla tak prudká, že nemocní do tří dnů i zemřeli. Dobytek ve chlévech bučel hlady, neboť nebylo nikoho, kdo by ho nakrmil. Denně zemřelo tolik lidí, že byli pohřbeni do společných hrobů. Kostelník nestačil každému zemřelému zvonit, proto po dohodě s hlučínským děkanem zvonil umíráčkem za všechny mrtvé najednou,, jednu hodinu po odzvonění poledne. Ti, kteří nebyli postižení chorobou, se modlili k Bohu, aby tuto nemoc zažehnal. V Koblově tato nemoc řádila nejvíce, že nebylo možno tyto zemřelé pohřbívat na hřbitově v Ludgeřovicích. Proto si museli udělat svůj vlastní hřbitov, opatřili jej velikým dřevěným křížem a kolem zhotovili vysoký deskový plot. Hlučínský pan děkan pak tento hřbitov slavnostně posvětil. Hřbitov

(*) Poznámka: Mezi léty 1710—1714 byl údajně kraj postižen asijským morem. Nákaza byla prý zavlečena ze Slezska. Zemské hejtmanství dokonce uzavřelo hranice a okolo hranic byly rozestavěny stráže. Pod ztrátou hlavy nesměl nikdo tyto hranice překročit.

v Koblově byl tam, kde dnes stojí kaple, která je v místě, kde stál ten dřevěný kříž, který pak byl umístěn v postavené kapli.

Touto nemocí byl postižen i pán Ludgeřovic. Měl bratra v Opavě a od posla se dověděl, že tam nemoc neřádí. Proto se rozhodl, že k němu odjede se svou manželkou a šestnáctiletou dcerou. Požádal kočího Vincka, ať ihned zapřáhne koně do kočáru a s nimi co nejrychleji jede do Opavy. Když však přijeli k Ostravské bráně hlučínského opevnění, stráž je zadržela a nepustila dál. Bylo to na podzim, obilí sklizené, proto se rozhodli, že pojedou polem kolem opevnění města, až na cestu do Opavy. Pána náhle silně rozbolela hlava a paní také. Litovali, že nezůstali doma a báli se, aby se nerozstonala i jejich dcera. Najednou se pán zhroutil k nohám své ženy a poté se zhroutila i jeho manželka. Dcera v zoufalství začala křičet na kočího. Ten rychle zastavil a šel se podívat, co se stalo. Zjistil, že oba jsou mrtví, zasažení tou zlou chorobou. Pomohl jejich dceři z kočáru a zeptal se jí, co má dělat. Odpověděla, že má obrátit kočár a rychle jet zpět a sedla si k němu na kozlík. Řekla jemu: dostaneme-li se ve zdraví domů, Vincku, a přežijeme to, bohatě se ti odměním. Pozdě večer dorazili na panství. Druhý den osiřelá slečna poslala jednoho sedláka se vzkazem k panu děkanovi do Hlučína, aby přišel pohřbít její rodiče. Stráž sedláka nepustila do města, avšak stražcová žena vše zařídila tak, že příští den pan děkan s kaplanem přišli pohřbít ludgeřovického pána s chotí. Zemřelí byli uloženi do dubových rakví, které zhotovil místní truhlář a spuštěni do hrobky před oltářem ve filiálním dřevěném ludgeřovickém kostelíku. Hrobka byla zakryta kamenným poklopem. Pan děkan sloužil slavnou zádušní mši a kaplan ještě tichou mši.

Nemoc však zuřila dále a pohltila větší polovinu farnosti, dokonce někde i celé rodiny.

Za nějaký čas slečna Alžběta pozvala k sobě svého strýce z Opavy, aby jí pomohl radou i činem. Strýc přijel krátko před velikonočními svátky a spolu rozmýšleli, co dál. Slečna si vzpomněla na slib, který Vinckovi dala a požádala strýce o radu. Po delší úvaze řekl: „Víš co, Alžběto, učiň z Vincka rychtáře, neboť předcházející rychtář a celá jeho rodina zemřeli. K rychtě přidej ještě hostinec u kostela. Vincek se k tomu nejlépe hodí a zaslouží si to.“ Alžbětě se tento návrh velice zamlouval, i když Vincek byl ještě svobodný. Zavolali Vincka — „Vítáme tebe jako nového rychtáře,“ znělo z úst mladé slečny. Vincek stal jako zaražený sloup při těch slovech, slzy dojetím mu kanuly z očí, děkoval a políbil z vděčnosti slečně ruku. „Tím jsem splnila svůj slib, který jsem tobě tehdy dala, ale mám jednu podmínku, musíš se oženit, abys mohl dobře hospodařit, a nevěstu máš?“ Vincek přikývl, a na dotaz, kdo to je, odpověděl, že dcera od svobodného sedláka Jana Bartuska, Anežka. „No, ta se bude na rychtu hodit,“ řekla slečna a k rychtě a hostinci ještě přidala právo pálit kořalku.

Vincek počkal se svatbou, až nemoc pominula, ale rychtářem byl hned tentýž den a rychtářský majetek byl jeho a připadl i jeho dědicům.

Po bohoslužbě na velikonoční neděli se konala na pokyn pana kaplana v hostinci u kostela porada o tom, jak se s pánem Bohem smířit, aby zlá nemoc ustala. V hostinci se sešlo asi kolem padeseti mužů z celé filiální farnosti, to je čtyř dědin. Kaplan jim řekl o myšlence rychtáře Vincka, která se mu velice zamlouvala, zdůraznil, že v tomto smutném čase je nutno se obrátit s prosbou na Boha, a že to míní takto. „Uspořádáme zítra, v pondělí velikonoční, procesí na koních okolo našich polí. Zpívat se budou velikonoční písně a rychtář ponese velikonoční kříž s ukřižovaným a bude ho podávat všem věřícím k políbení. Po ukončení procesí se sejdeme v kostele a budeme se modlit litanii ke všem svatým a tím bude prosebná procesie ukončena." S návrhem všichni souhlasili a kaplan slíbil, že celou záležitost projedná s panem děkanem, který jim zítra při bohoslužbě sdělí svůj názor. Poté se všichni rozešli domů. Rychtář svému budoucímu tchánovi při cestě domů řekl: „Budeme nazývat tuto procesí — křížáckou procesí."

Příštího dne všichni netrpělivě čekali, co řekne pan děkan. Na kázání všem sdělil, že jejich návrh velice schvaluje a že při mši svaté bude Boha prosit, aby se nad nimi smiloval a tu zlou chorobu od nich odňal.

Odpoledne před druhou hodinou se muži sešli na koních před kostelem a za hlaholu zvonů třikrát jeli okolo zdi hřbitova. Pak před vchodem do kostela zůstali stát. Ludgeřovický rychtář byl v čele průvodu. Kostelník vynesl z kostela velikonoční kříž a podal jej rychtářovi, který vroucně políbil všechny rány Kristovy. Z kostela vyšli čtyři mládenci s korouhvemi. Za nimi dva ministranti s oltářními zvonečky a postavili se do čela průvodu za vysoký kříž, nesený jedním chlapcem. Ministranti zvonili zvonečky a všichni, kdo přišli na procesí, se zúčastnili políbení velikonočního kříže. Za znění zvonů, zvonků a zpěvu velikonočních písní se průvod odebral na cestu k ludgeřovicko-markvartovické hranici, pak polní cestou kolem Boží muky přes les do Koblova. Dále pak přes Petřkovice a zpět k ludgeřovickému kostelíku. Rychtář odevzdal kříž kostelníkovi, sedláci předali koně svým odrostlým dítkám a všichni šli do kostela se pomodlit litanii ke všem svatým a tím byla pobožnost ukončena.

Po této křižácké procesí prý nemoc ustala a žáden na tu chorobu již nezemřel. Lidé se zpočátku obávali, že nemoc ustala jen na krátkou dobu, ale obavy byly zbytečné. Nemocní se uzdravovali a zase začal běžný život.

Na svatodušní svátky pomyslel Vincek na svatbu, která byla ujednána na pondělí po svátku Nejsvětější Trojice. Sám pan děkan přišel oddat rychtáře Vincka s Anežkou Bartuskovou do dřevěného kostelíka sv. Mikuláše v Ludgeřovicích. Celá dědina, včetně

majitelky ludgeřovického panství, slečna Anežka se svým strýcem, byli na svatbě, jakož i rychtář z Koblova a Petřkovic. Svatba trvala dva dny. První den u nevěsty a druhý den u ženicha na rychtě. Teprve na třetí den si jel rychtář Vincek pro svou Anežku do jejího rodného domu, a usadil, coby hospodin, na rychtě.

Rovněž lidu byla v této době prominuta robota na panských polích. A tak na památku Boží pomoci se konaly každý rok na velikonoční svátky v ludgeřovické farnosti — křižácké procesí. Poslední se konala v roce 1901.

Jak vypadala ta poslední, které se zúčastnil osobně zapisovatel vyprávění?

Celý průběh příprav a samotnou procesí velmi podrobně popisuje ve svých „vzpomínkách". Jak se šlo na velikonoční pondělí do Hlučína na ranní mši svatou pěšky, neboť v jiné dny jezdívali na koňských povozech. Jak se před procesí upravovaly hřívy koním, jak se leštila kopyta, jak panímámy spěchaly s obědem, aby muži byli včas připraveni na sraz u kostela o půl druhé odpoledne. Jelikož rychta mezitím zanikla, převzal velikonoční kříž ludgeřovický fojt. Vše probíhalo u kostela, jak bylo již řečeno. Všude bylo plno lidu i na polních cestách a mezích. Byl to krásný pohled na ten dlouhý průvod za krásného počasí a jak lidé uctivě líbali Kristovy rány na velikonočním kříži, který podával fojt.

Celý průvod se ubíral k Markvartovicím a pak úvozem na markvartovicko-ludgeřovické hranici k Boží muce a po velké cestě k Rothschildovému lesu, až na lesní cestu ke Koblovu, pak kolem myslivny, kolem cesty odbočující k Antošovicím a dál až do Koblova. První zastávka byla u koblovské hospody, kde hostinským byl pan Plevík. U něho se v hospodě všichni občerstvili a přátelsky i pobavili. Útraty platila ta obec, kde se průvod zastavil. Obyčejně to byly dvě čtvrtky piva (1 čtvrtka — 25 l), krabice cigár (100 ks) a něco koňaku. Po krátké přestávce pokračovali dál k Petřkovicím přes les zvaný Ochoz (dnes již neexistující, neboť tam je plno domků), přes kolonii k mýtu (bylo zrušeno v roce 1920) až k soše sv. Jana křtitele, stojící naproti cestě odbočující ke Lhotce. Šli kousek po cestě ke Lhotce, pak tzv. Mlynářovou cestou přes Zlatník až přijeli k pivovaru. V pivovaře se kdysi vařilo pivo tzv. „einfachové", které stálo pět feniků za půl litru. Majitelem pivovaru byl pan Finke a měl i hostinec, který později vlastnil pan Lorenc. Pivovar později, jak se už nevařilo pivo, odkoupila obec Petřkovice, zbourala a prodala horníku Martiníkovi, který si ze zbouraného materiálu postavil domek. Pivovar stál tam, kde je nádvoří před měšťanskou školou, poblíž potoka u silnice.

Na prostranství před hostincem pana Finkeho a Breitbarta bylo plno lidu místního i z Hrušova, Přívozu a Ostravy, kteří chtěli vidět „křižáckou procesí". Byla tam druhá zastávka a pohoštění bylo v hostinci u pana Breitbarta.

Nutno poznamenat, že vždy o velikonočním pondělí byla v sále

hostince pana Finkého večer taneční zábava. Povídalo se, jak byl petřkovickým fojtem pan Urbančík, že ten jednou na svém koni vjel přímo do sálu mezi tancující, kůň se mu splašil, způsobil veliký zmatek, až stateční mladíci koně chytili a vyvedli ze sálu.

Po občerstvení se procesí vydala ke kostelu v Ludgeřovicích. Za zpěvu velikonočních písní a znění všech zvonů došli ke kostelu. Fojt odevzdal kostelníkovi velikonoční kříž, který ho postavil na hlavní oltář, účastníci se pomodlili litánii ke všem svatým a tím procesí skončilo. Sedláci a muži se pak sešli v hostinci u kostela, zhodnotili průběh procesí a rozjeli se ke svým domovům.

Takový byl průběh poslední „křížácké procesí“ ve farnosti Ludgeřovice roku 1901.

Kostelník Jan Hubert s velikonočním křížem v roce 1901.

Obr. 11.1 Soudobá mapa H l u č í n s k a

K farnosti a děkanství HLUČÍN náleželi ve druhé půlce 18. století: město Hlučín, vč. Dlouhé Vsi, obce: Bobrovníky, Darkovice, Děhylov, Dobroslavice, Vřesina, Jilešovice, Hošťálkovice, Lhotka, Martinov, Plesná, filiální farnost Ludgeřovice, ke které patřily obce: Ludgeřovice, Markvartovice, Petřkovice, Koblov.

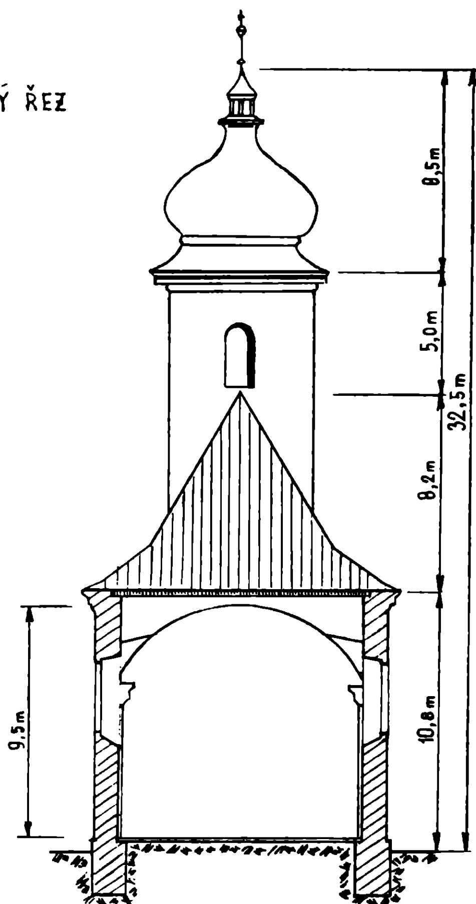
Obr. 11.2 Výsek z mapy „Knížectví opavské“ z roku 1736.

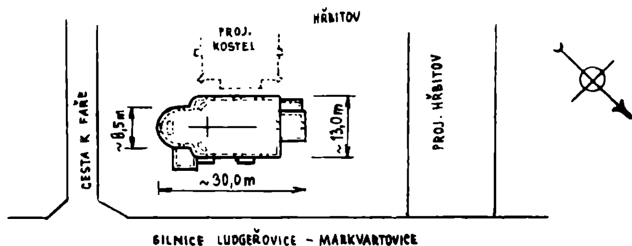

Obr. 11.3 První dřevěný kostelík v Ludgeřovicích z roku 1522 (pravděpodobný vzhled).

Obr. 11.4 Pohled na zděný kostel v Ludgeřovicích z roku 1795

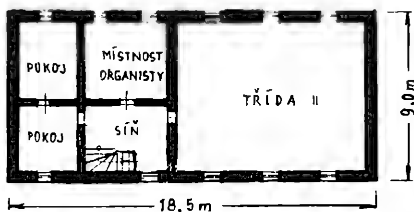

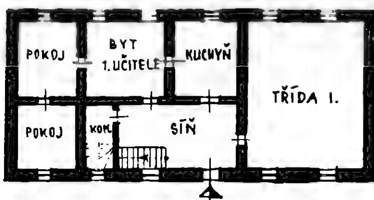
Obr. 11.5 Řez a situace kostela v Ludgeřovicích z roku 1795

PŮDORYSY ŠKOLY Z LET 1823-1885

1. PATRO

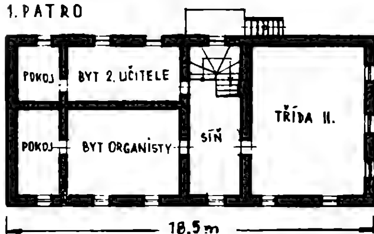

PŘÍZEMÍ

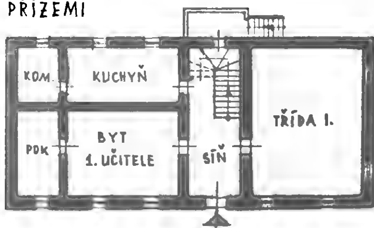

PŮDORYSY ŠKOLY PO PŘESTAVBĚ R. 1886

1. PATRO

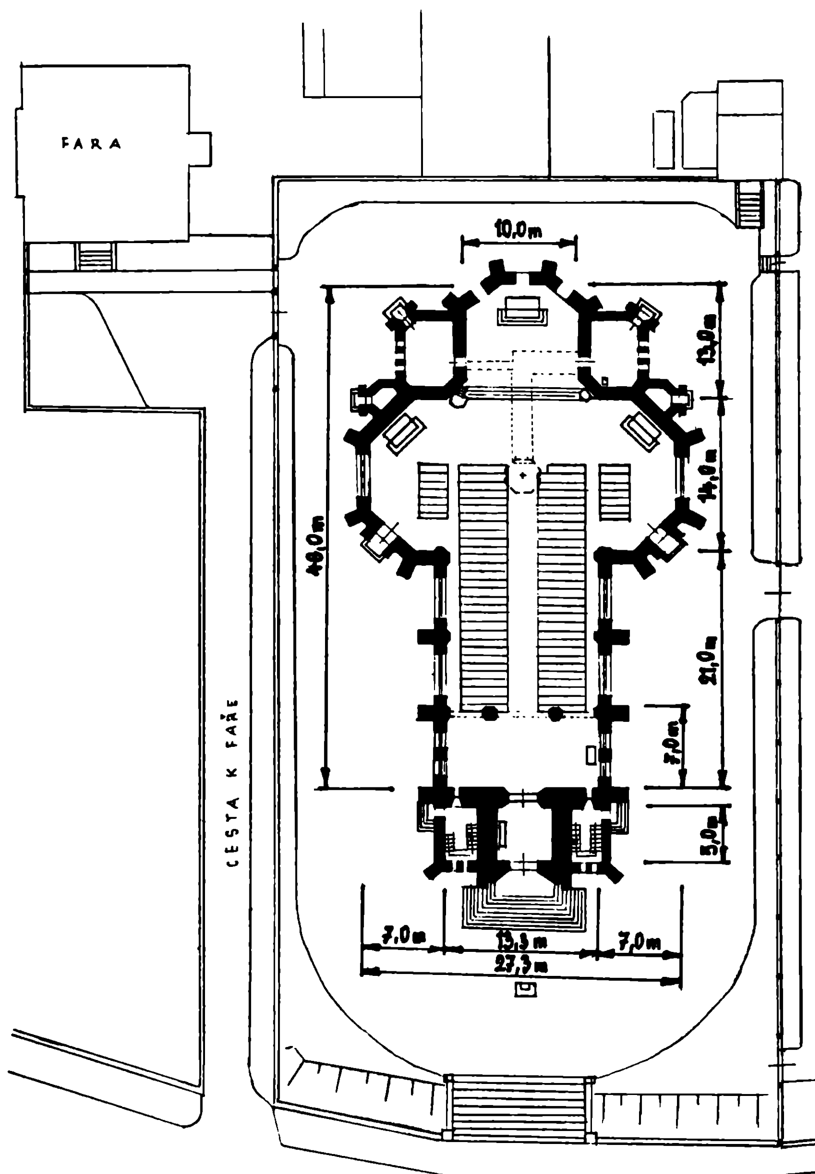
PŘÍZEMÍ

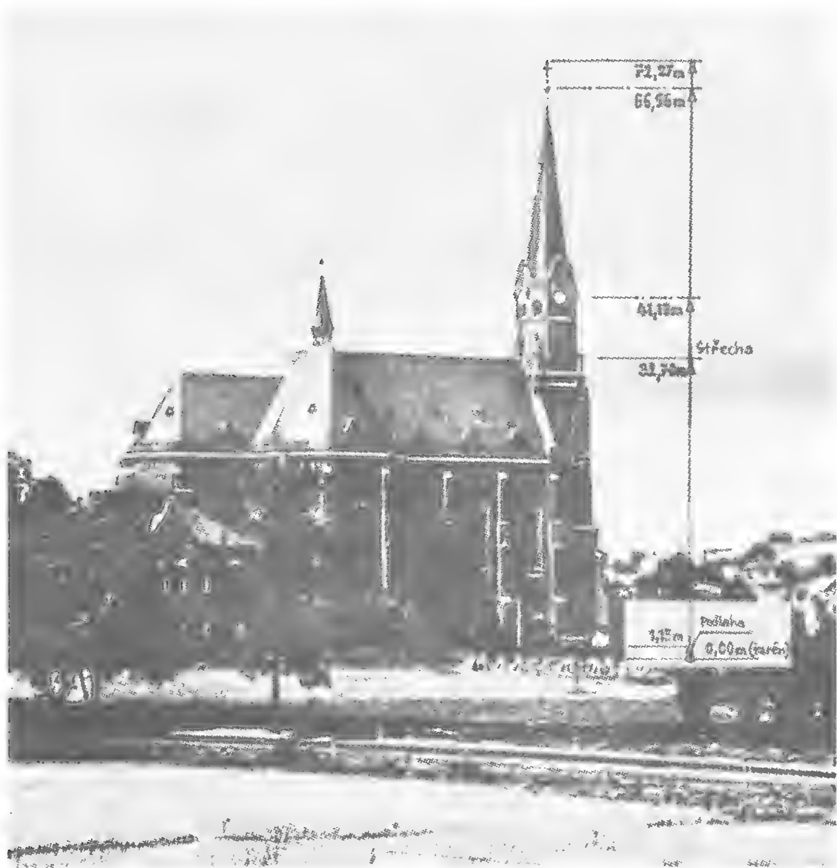
Obr. 11.6 Církevní škola v Ludgeřovicích z let 1823 a 1886 (zbouraná v roce 1985)

Obr. 11.7 Pohled na kostely sv. Mikuláše z roku 1907 — v den vysvěcení

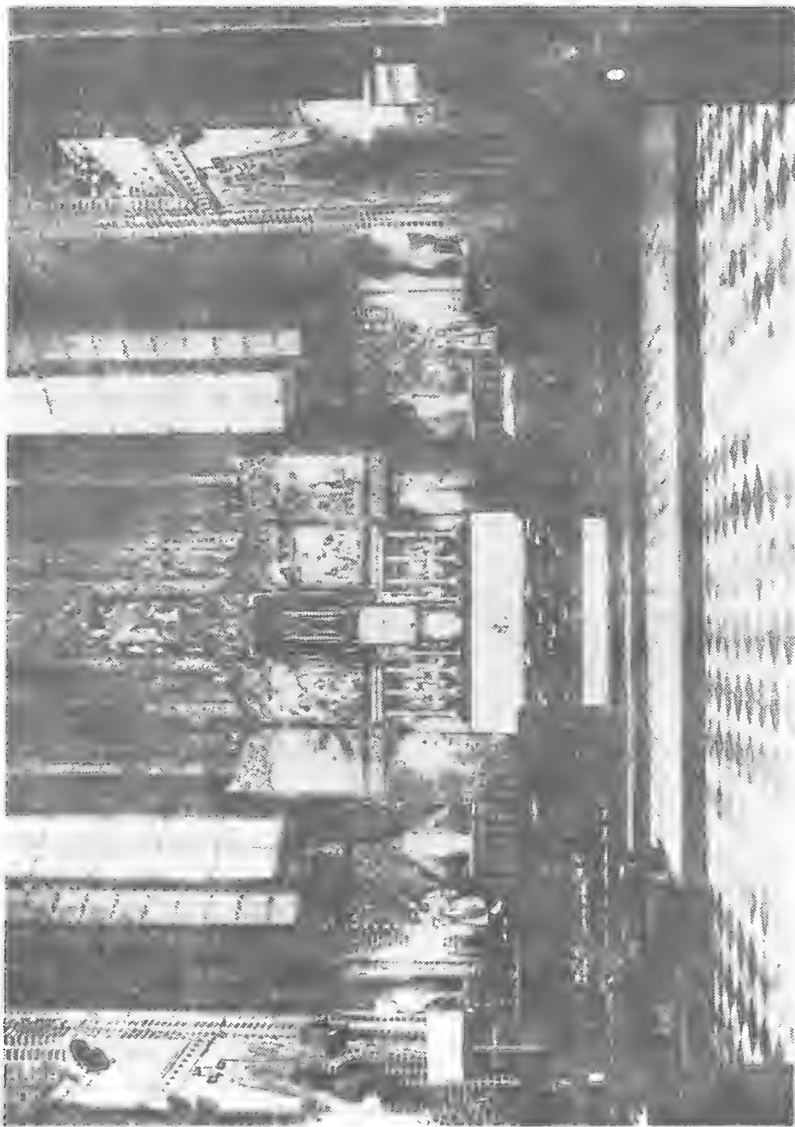

Obr. 11.8 Půdorys dnešního kostela sv. Mikuláše z r. 1907 v Ludgeřovicích

Výškové zaměření provedl 16. 5. 1992 ing. Adolf Vijačka z Ludgeřovic. Maximální výška vnitřní části lodě kostela — 19,5 m

Obr. 11.9 Výšky kostela sv. Mikuláše z Ludgeřovic

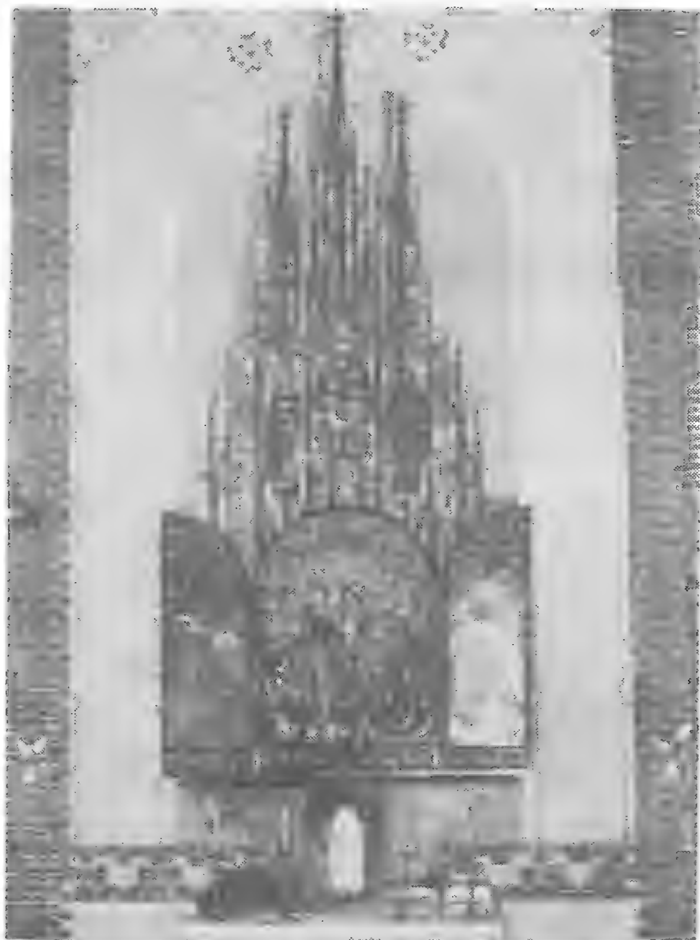

Obr. 11.10 Presbytař kostela sv. Mikuláše v Ludgeřovicích před liturgickou úpravou

V nejvyšším místě hlavního oltáře je socha archanděla Michaela. Pod ním je sousoší patrona kostela sv. Mikuláše, jak obdarovává děti. Po levé straně tohoto sousoší je socha sv. Pavla, po pravé straně socha sv. Petra. Na levé straně pod sochou sv. Pavla je reliéf „Zvěstování Panně Marii“ s latinským nápisem — Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami. Vedle reliéfu je otočné křídlo s obrazem, který znázorňuje, jak sv. Mikuláš modlitbou na lodi zažehnává rozbouřené moře. Na pravé straně oltáře pod sv. Petrem je reliéf „Narození Syna Božího“ s latinským nápisem — A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Vedle tohoto reliéfu je otočné křídlo s obrazem, jak sv. Mikuláš zachraňuje tři dcery před nehodnými manžely tím, že jim hází tři pytlíky s penězi a také osvobozuje tři konšely z vězení. Za levým otočným křídlem je socha Ježíše, stojícího před Pilátem, za pravým křídlem socha Marie, Matky bolestné. V dolní části otáře, uprostřed, je svátostánek. Vlevo od něho reliéf, znázorňující krále Melchizedecha, jak obětuje chléb a víno z vděčnosti, že přemohl nepřítele, vpravo reliéf představující Emauzské učedníky, jak poznali Pána při lámání chleba. Celý oltář je uložen na obětním stole z mramoru. Oltář je proveden z dubového dřeva, sochy a ornamenty z lípového dřeva. Je to dílo akademického sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu — rok 1909.

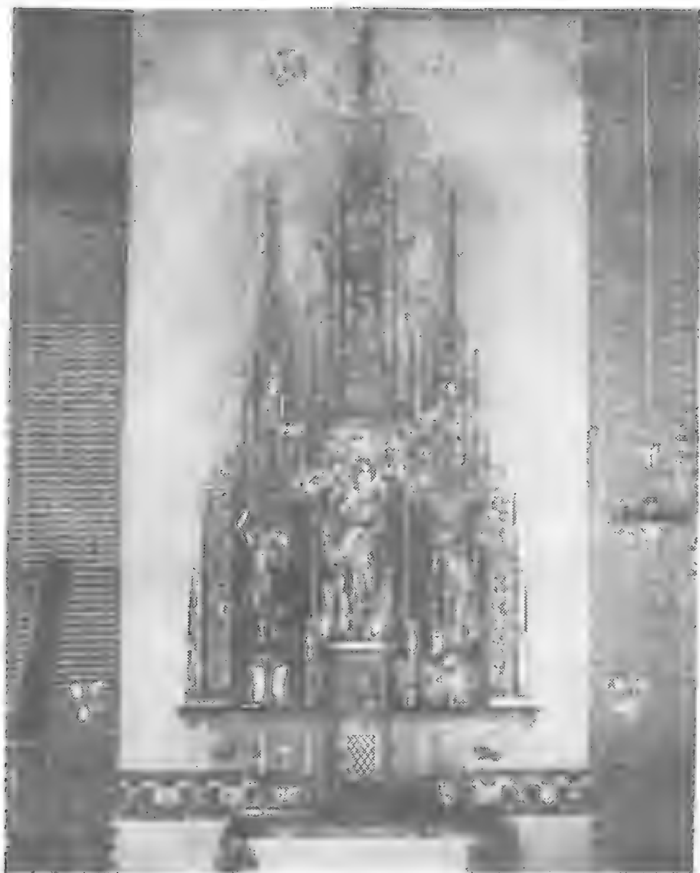
Obr. 11.11 Hlavní oltář kostela sv. Mikuláše v Ludgeřovicích

V horní části levého bočního oltáře je busta Boha Otce, který drží ve své levé ruce zeměkouli se znakem křesťanství — křížem. Po jeho boku jsou sochy znázorňující rodiče Panny Marie. Vlevo — matka sv. Anna, vpravo — otec sv. Joachim. Střední část oltáře tvoří reliéf, který představuje sv. Rodinu. Po levé straně reliéfu je otočné křídlo s obrazem. jak archanděl Gabriel zvěstuje Panně Marii narození Ježíše. Po pravé straně pak otočné křídlo s obrazem „Navštívení sv. Alžběty". Pod tím je podstavec oltáře s dekorační malbou a svatostánkem.

Je to dílo akademického sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu — rok 1909.

Obr. 11.12 Levý boční oltář sv. Rodiny v kostele sv. Mikuláše v Ludgeřovicích.

V horní střední části pravého bočního oltáře je socha nesoucí monogram Ježíše „IHS". Pod ním na bocích jsou sochy andělů, nesoucí tabulky s latinskými nápisy, na levé straně tabulka s nápisem „Svatá Barborko", vpravo tabulka s nápisem „Oroduj za nás". Střední část oltáře tvoří socha sv. Barbory a nad její hlavou dva andělé nesou korunu nebeského království. Po její levé straně je socha sv. Jiřího — patrona rytířů a skautů, po pravé straně socha sv. Floriána — patrona hasičů. Pod tím je podstavec oltáře s dekorační malbou a svatostánkem.

Oltář je uložen na mramorovém obětním stole. Je proveden z dubového dřeva, sochy a ornamenty z dřeva lípového.

Je to dílo akademického sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu — rok 1909. Mramorové obětní stoly všech oltářů zhotovila firma W. Drechsler z Opavy.

Obr. 11.13 Pravý boční oltář sv. Barbory v kostele sv. Mikuláše v Ludgeřovicích.

Obr. 11.14 Poslední soud — nástěnná malba na oblouku před presbytářem hl. oltáře od akademického malíře Filipa Schuhmachera z Mnichova (rok 1927 až 1928).

Nad oltářem sv. Rodiny. Klánění tří králů Spasitelovi

Obr. 11.15 Nástěnné malby nad bočními oltáři

Nad oltářem sv. Barbory. Aleluja — vstal z mrtvých

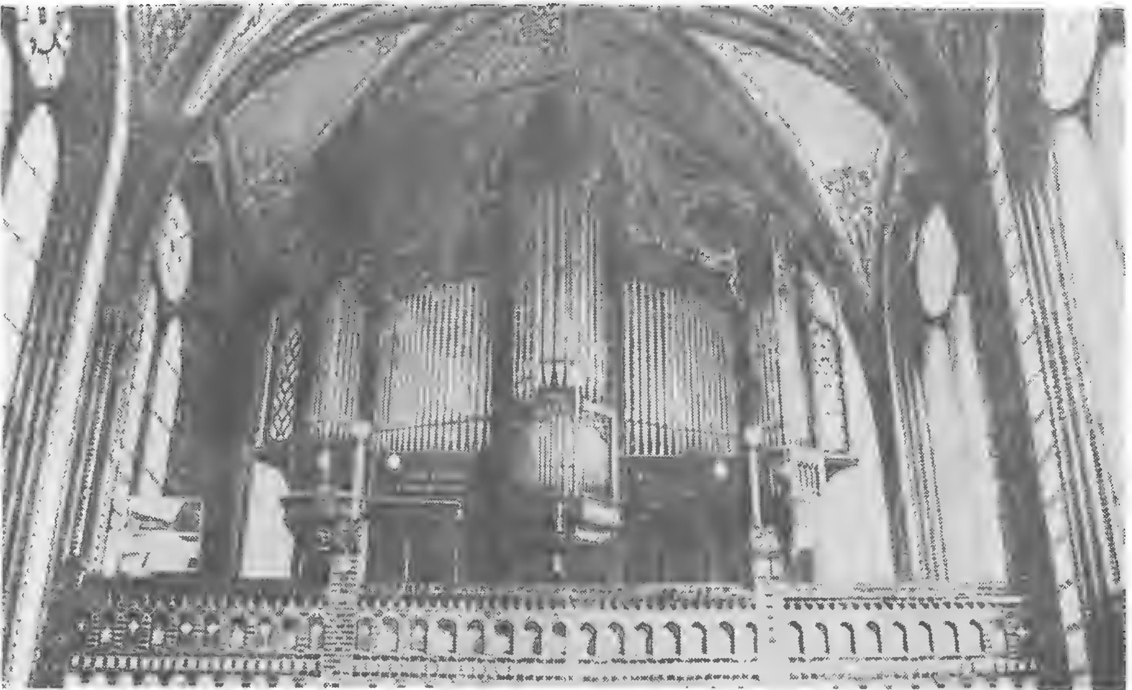
Obr. 11.15 Nástěnné malby nad bočními oltáři

Tento osmihranný lustr (mosaz) je zhotoven podle nákresu akademického sochaře G. Schreinera z Regensburgu v Německu — rok 1933. Lustr je osazen 72 elektrickými svíčkami a 13 inovovanými svítidly.

Latinský nápis na lustru v překladu zní: Kdo mne následuje, nechodí ve tmách, ale bude míti světlo života věčného. Světlo k osvícení pohanů a slávě lidu tvého izraelského.

Obr. 11.16 Hlavní lustr.

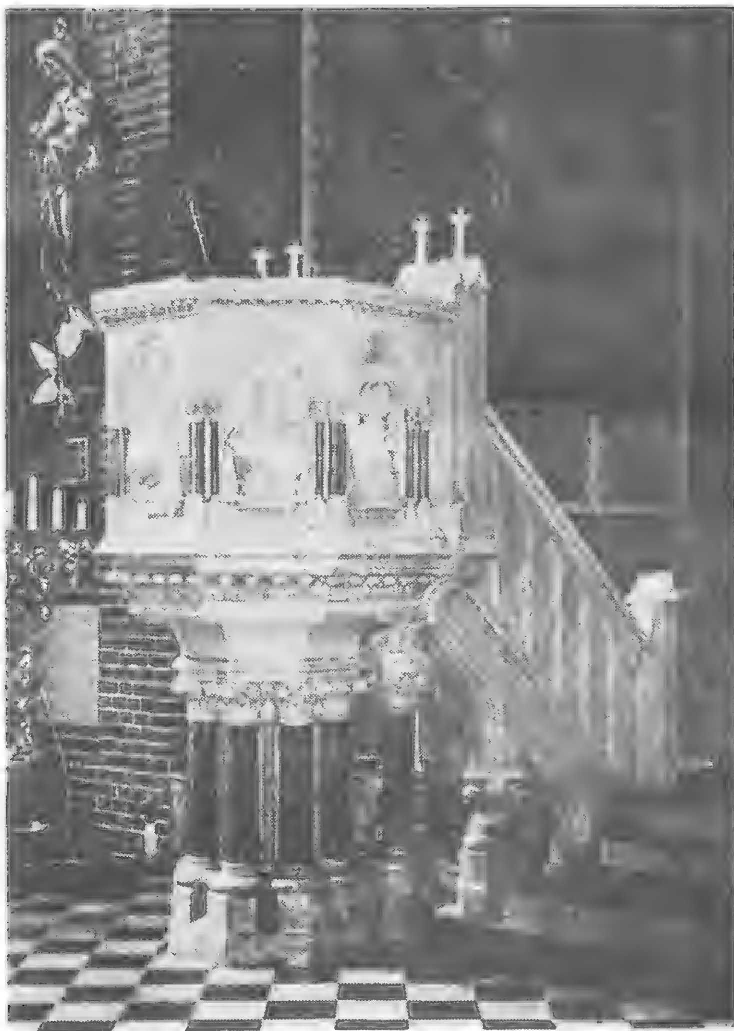

Varhany „OPUS 2495“ byly zhotoveny podle návrhu akad. sochaře G. Schreinera z Regensburgu. Dodala je firma Rieger—Kloss z Krnova v roce 1932. Varhany mají dva manuály a pedál, 45 rejstříků, zásuvkové vzdušnice, pneumatickou trakturu, 8 spojek, 2 volné kombinace a 6 pevných kombinací Celkem mají kolem 2600 píšťal. Vzduch pro píšťaly dodává bezhlučný ventilátor, poháněný elektromotorem. Tlak vzduchu je regulován jedním měchem. I. manuál má 56 kláves, II. manuál má rovněž 56 kláves. Pedál má 29 kláves.

Obr. 11.17 Varhany

Obr. 11.18 Křtitelnice. Je z mramoru a pod altánkem je reliéf „Křest Páně v Jordánu“. — Podle návrhu architekta Josefa Seyfrieda z Kravař zhotovila firma Wilhelm Drechsler v Opavě.

Obr. 11.19 Kazatelna. Je z mramoru, opatřená reliéfy Mojžíše a čtyř evangelistů — Matouš, Marek, Lukáš, Jan. — Podle návrhu architekta Josefa Seyfrieda z Kravař zhotovila firma Wilhelm Drechsler v Opavě.

Srdce Pána Ježíše (terakota)

Srdce Panny Marie (terakota)

Sv. Josef s Ježíškem (terakota)

Sv. František z Assisi (terakota)

Obr. 11.20 Sochy pocházející ze starého kostela v Ludgeřovicích

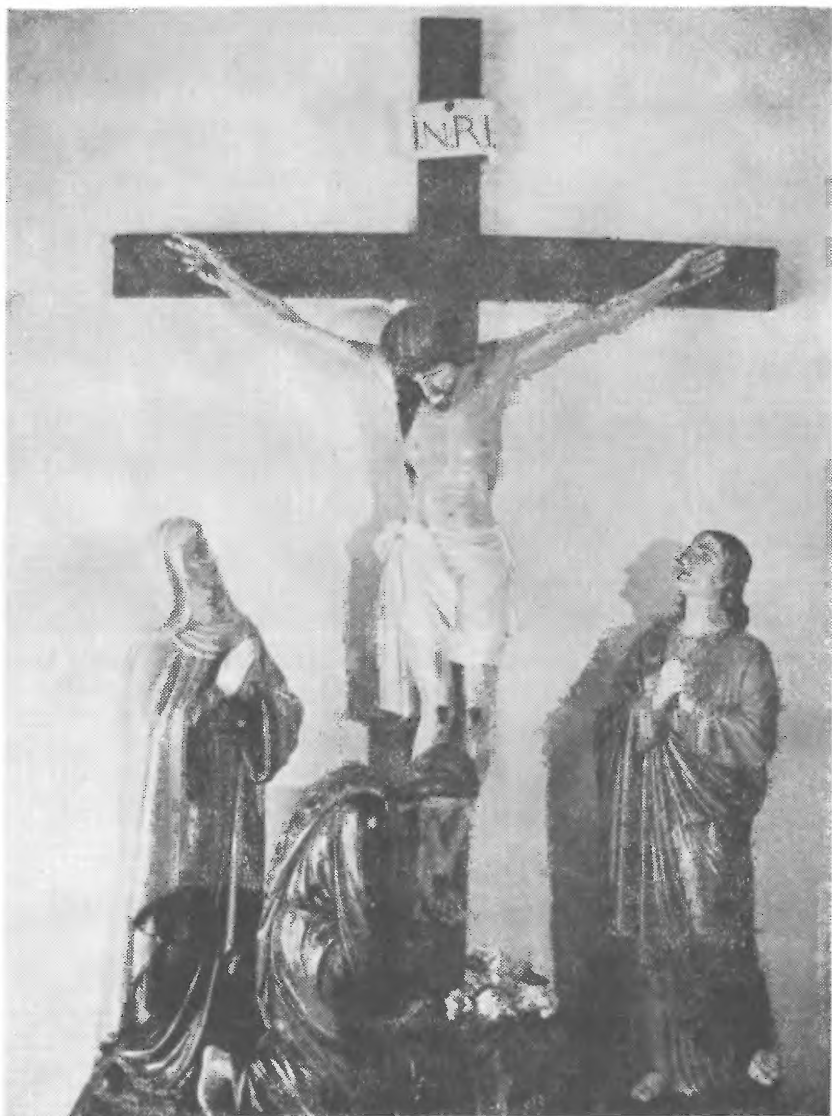

Obr. 11.21 Anděl se světlem — dřevo, dílo akad. sochaře G. Schreinera.

Sv. Antonín Paduánský — lípové dřevo, dílo akad. sochaře G. Schreinera — 1914.

Obr. 11.22 Sousoší

Dokonáno jest — tvrdé dřevo, rok 1941. V nadlidské velikosti představuje Krista na kříži, Marii, sv. Magdalenu a sv. Jana. Zhotovila firma Ferdinand Stuflesser v St. Ulricht, Grödnertal (Tyrolsko).

Obr. 11.22 Sousoší

Tato původní vstupní brána byla postavena v roce 1907 současně s kostelem. Byla opatřena mřížovou kovanou bránou a bočními brankami stejného provedení. Tvořila uzavřený vstup na kostelní pozemek. Nárazy větrů byla tak narušena, že ji bylo nutno v roce 1968 zbourat.

Obr. 11.23 Již neexistující vstupní brána ke kostelu.

Obsah

Autor: Valter Slavík
Recenzent: P. Antonín Dominík
Kresby: Valter Slavík
Fotografie: Archív + HELIOS FOTO Ostrava — Jana Grobařová
Publikace neprošla jazykovou úpravou
Vytiskla: Tiskárna p. Karáska, Hlučín
Náklad: 2000 výtisků
Vydal: Farní úřad Ludgeřovice — 1993